

Tom Stoppard

ROSENKRANTZ A GUILDENSTERN JSOU MRTVI

Přeložil Jaroslav Kořán

Translation © Jaroslav Kořán 1989
c/o DILIA Praha

O s o b y

Rosenkrantz

Guildenstern

První herec

Alfréd

Herci

Hamlet

Ofélie

Claudius

Gertruda

Polonius

Horácio

Fortinbras

První vyslanec

Druhý vyslanec

První voják

Druhý voják

Dvořané a sloužící

P o z n á m k a p ř e k l a d a t e l e

Všude, kde autor cituje z Shakespearova H a m l e t
je použito překladu Zdeňka Urbánka - Orbis 1966.

P R V N Í D Ě J S T V Í

Na vizuálně neurčitěm místě ubíjejí čas dva Alžbětinci. Jsou dobře oblečení - mají klobouky, pláště, vycházkové h... zkrátka vše, co se patří. Oba mají velké kožené měšce. Guildensternův je takřka prázdný. Rosenkrantzův je nabitý. Má to svou příčinu: sázejí se, zda padne hlava nebo orel. Postupují tak, že Guildenstern /dále Guil/ vytáhne z měšce minci, vyhodí ji do vzduchu a nechá ji dopadnout na zem. Rosenkrantz /dále Ros/ se nad ní skloní, oznámí "hlavu" /padá neustále/ a uloží minci do svého měšce. Celý postup se pak opakuje. Je zřejmé, že se takhle baví již delší dobu. Poměr série "hlav" je zhola nepravděpodobný, ale Ros nedává najevo sebemenší údiv - žádný nepociťuje. Přesto je poněkud rozpačitý, že svého přítele připravuje o tolik peněz. Bere to jako příznačný rys jeho povahy. Guil si tento výstřelek náhody plně uvědomuje. Nelituje peněz, ale dělají mu starost závěry, které z toho vyplývají; je si jich vědom, ale nepadá panice - to je zas jeho příznačná vlastnost. Guil na zemi. Ros stojí a sbírá mince. Guil vrhá minci. B... ní sklání.

Ros Hlava. /Sebere minci z
 měšce. Celý postup
 Hlava. /Totéž/ Hl...

Guil /háže další m...
 pane, umění...

Ros Hlava.

Guil /háže da...

Ros Hlava.

obzvlá...
čném slo...
im říct,
s a d i...
a to vsadí...
další minci

P R V N Í D Ě J S T V Í

Na vizuálně neurčitém místě ubíjejí čas dva Alžbětinci. Jsou dobře oblečení - mají klobouky, pláště, vycházkové hůlky. Zkrátka vše, co se patří. Oba mají velké kožené měšce. Guildensternův je takřka prázdný. Rosenkrantzův je nabitý. Má to svou příčinu: sázejí se, zda padne hlava nebo orel. Postupují tak, že Guildenstern /dále Guil/ vytáhne z měšce minci, vyhodí ji do vzduchu a nechá ji dopadnout na zem. Rosenkrantz /dále Ros/ se nad ní skloní, oznámí "hlavu" /padá neustále/ a uloží minci do svého měšce. Celý postup se pak opakuje. Je zřejmé, že se takhle baví již delší dobu. Poměr série "hlav" je zcela nepravděpodobný, ale Ros nedává najevo sebemenší údiv - žádný nepociťuje. Přesto je poněkud rozpačitý, že svého přítele připravuje o tolik peněz. Bere to jako příznačný rys jeho povahy. Guil si tento výstřelek náhody plně uvědomuje. Nelituje peněz, ale dělají mu starosti závěry, které z toho vyplývají; je si jich vědom, ale nepropadá panice - to je zas jeho příznačná vlastnost. Guil se na zemi. Ros stojí a sbírá mince. Guil vrhá minci. Ros se ní sklání.

Ros	Hlava. /Sebere minci a strčí ji do svého měšce. Celý postup se opakuje/ Hlava. /Hlava. /Totéž/ Hlava. /Totéž/ Hlava.
Guil	/háže další minci/ Stupňovat napětí, to pane, umění.
Ros	Hlava.
Guil	/háže další/ I když to může být jen čir
Ros	Hlava.

- Guil Je-li ovšem náhoda to pravé slovo.
- Ros /obrátil hlavu ke Guilovi/ Sedmdesát šest
- /Guil vstane, ale nemá, kam by šel. Lhostejně hodí přes rameno další mince a věnuje svou pozornost okolnímu prostředí či spíše jeho nedostatku/
- Hlava.
- Guil Člověka slabší povahy by to mohlo zviklat víře, přinejmenším co se zákona pravděpodobnosti týče. /Hodí přes rameno další mince a jde si prohlédnout zadní část jeviště/
- Ros Hlava.
- /Guil si prohlíží zadní okraj scény přitom přes rameno další dvě mince, chopitelně jednu po druhé. Ros oznámí dvakrát "hlava"/
- Guil /přemítavě/ Zákon pravděpodobnosti, jak kupodivu tvrdí, má cosi společného s pouhou skutečností, že kdyby se šest opic... /sám je tím přel... kdyby se šest opic...
- Ros Pokračujte.
- Guil Moment, jen co si na to vzpomenu.
- Ros Ve hře.
- Guil /pochopí/ Aha. /Hodí dvě mince současně/ vidlo poměrné četnosti říká, pokud tomu dobře rozumím, že kdybyste vyhodil do výše šest opic naráz, dopadl by přibližně stejný počet opic na ocasy jako na...
- Ros Hlavy. /Sebere obě mince/
- Guil Což na první pohled nevypadá jako obzvlášť přínosná spekulace, dokonce v žádném slovním smyslu, i bez těch opic. Chci tím říct, že na to byste v y určitě n e v s a d i. Chci tím říct, že j á bych na to vsadil, ale v y n e... /Háže přitom další mince/

Ros Hlava.

Guil Vsadil byste na to? /Hodí minci/

Ros Hlava. /Totéž/ Hlava. /Pohlédne na Guila rozpačitě se zasměje/ Začíná to být troch nudné, nezdá se vám?

Guil /chladně/ Nudné?

Ros No...

Guil A co to napětí?

Ros /nevinně/ Jaké napětí?

/Krátká pauza/

Guil Půjde zřejmě o zákon klesajících výnosů.. Mám takový pocit, že se to kouzlo musí ke chvíli zlomit. /Povzbuzuje sám sebe. Vytáhne další minci, vyhodí ji vysoko do vzduchu, lapne ji, převrátí na hřbet druhé ruky, a dívá se na ni - a hodí ji Rosovi. Energie opouští a Guil usedá opět na zem/ Šance k vyrovnání... jsou-li mé výpočty správné.

Ros Pětaosmdesátkrát za sebou - zlomili jsme

Guil Nemluvte hlouposti.

Ros Jasně že.

Guil /hněvivě/ Tak o t o h l e vám šlo? A to být všechno?

Ros To jako co?

Guil Nový rekord? Dál vás už nezajímá nic?

Ros No...

Guil Netrýzní vás otázky? Necítíte špetku neji

Ros Házíte přece vy.

Guil Ani stín pochybnosti?

Ros /je dotčený, útočně/ Ale vyhrál jsem - nebo snad ne?

Guil /k němu přistoupí - klidněji/ A kdybyste prohrál? Kdyby se štěstí pětáosmdesátkrát obrátil proti vám, jako proti mně?

Ros /zaraženě/ Pětáosmdesátkrát za sebou? Kdyby každé padl orel?

Guil Ano! Co byste si myslel?

Ros /nejistě/ No... /Žertuje/ Nejdřív bych si ty vaše penízky pořádně prohlídnul!

Guil /odstoupí/ To se mi ulevilo. Ještě že sobect lze najišto předpovídat... To je zřejmě to poslední, co ještě platí. Ale tak mě při vaší schopnosti budit v člověku důvěru napadá, zčasně... vy sám... /Znenadání se k němu otočí a natáhne ruku/ Ukažte.

/Ros zatne ruku v pěst. Guil si ho přitáhne k sobě/

/Guil důrazněji/ Házeme "hlava-orel" už od... /Takřka stejně prudce ho zas pustí/ Není to poprvé, co spolu hrajeme tuhle hru!

Ros To ne - hrajeme ji, co se pamatuju.

Guil Jak je to dlouho?

Ros Zapomněl jsem. Ale považte - pětáosmdesátkrát za sebou!

Guil Ano?

Ros Tak si myslím, že tohle jen tak někdo nepřek

Guil Na tohle vy myslíte? Na tohle? A s t r a c vám v zádech nesedí?

Ros Strach?

Guil /mrští mincí o zem - v návalu vzteku/ S t r Štěrbinu, kterou by do vašeho mozku proniklo

Ros Hlava. /Strčí minci do měšce/

/Guil malomyslně dřepí. Vezme minci, hodí ji do vzduchu, nechá ji dopadnout mezi roztažené nohy. Podívá se na ruku, sebere ji a hodí Rosovi, který ji chytí do měšce. Guil vytáhne další minci, vyhodí ji do vzduchu, chytí a obrátí na hřbet druhé ruky, podívá se na ni a hodí Rosovi, který ji uloží k předešlým. Guil vezme třetí minci, vyhodí ji do vzduchu, chytí ji do pravé ruky, oběhne ji na levé zápěstí, švihne zápěstím a vysoko ji vyhodí, chytne ji do levé ruky, zdvihne levou nohu a minci po ní prohodí, lapne ji pravačkou a položí ji na hlavu. Ros k němu přistoupí, hledne na minci a strčí ji do měšce

Bojím se...

Guil

Já taky.

Ros

Bojím se, že dneska nemáte svůj den.

Guil

Bojím se, že mám.

/Krátká pauza/

Ros

Devětaosmdesátkrát. 89

Guil

Musí to o něčem svědčit, nemluvě o přerodu kapitálu. /Zahloubá se nad tím/ Jaká jsou vysvětlení? Za prvé: chci tomu sám. Ve s hlubší podstatě jsem typem člověka, který minci s hlavou na líci i na rubu a sází proti sobě, aby tak soukromě odčinil hřích dávno zapomenuté minulosti. /Hodí k Rosovi další minci/

Ros

Hlava. 90

Guil

Za druhé: zastavil se čas a jedinečná zkušebna jedenkrát vyhozené mince se devadesátkrát opakuje... /Vymrští další minci, podívá se na ruku a hodí ji Rosovi/ To je celkem vzato dost chybné. Za třetí: boží dopuštění, to jest měna shůry, což se týká jeho, viz vyvoler pokolení; anebo odplata shůry, což se týká mne, viz Lotova žena. Za čtvrté: trochu pozdní potvrzení pravidla, že každá jednot

hozená mince /hodí minci/ může dopadnout nahoru jak hlavou tak orlém, pročez by ne mělo nikterak překvapovat, když se to tak v každém jednotlivém případě stane. /Stan se. Hodí minci Rosovi/

Ros Nikdy jsem nic takového nezažil!

Guil Sylogismus: Za a/ nic takového nikdy neza
Za b/ nikdy nezažil nic, čím by se mohl d
pochlubit. Za c/ nejde o nic, čím by se m
doma pochlubit... Doma... Jaká se vám vyb
první vzpomínka?

Ros Počkejte... Myslíte první věc, která mě n

Guil Ne, první věc, na kterou se pamatujete.

Ros Aha. /Pauza/ Ne, to není ono; to je už dá

Guil /trpělivě, ale s nádechem zlosti/ Vy jste nepochopil. Co je první věc, na kterou si mínáte po všech těch, na něž jste zapomně

Ros Aha, už vám rozumím. /Pauza/ Zapomněl jse co jste se ptal.

Guil Jak dlouho vám takhle vynechává paměť?

Ros To si už nevzpomenu.

Guil /přechází sem a tam/ Jste šťastný?

Ros Co?

Guil Jste spokojený? Cítíte se dobře?

Ros Řekl bych, že ano.

Guil Co teď hodláte dělat?

Ros Nevím. Co chcete dělat vy?

Guil Nemám žádných přání. Nechci nic. /Náhle s staví/ Přijel posel... ano, správně. Posl pro nás. /Otočí se prudce k Rosovi a rych ze sebe sype/ Druhý sylogismus: Za a/ pra podobnost je faktor, který působí v mezic

přirozených sil. Za b/ pravděpodobnost nyní jako takový faktor nepůsobí. Čili za c/ je v moci nepřirozených, protipřirozených nebo nadpřirozených sil. Přejdeme k diskusi.

/Ros je příslušně vyděšený/

/Guil kousavě/ Ne tak horlivě.

Ros

Promiňte, já... Co je vám?

Guil

Vědecký přístup ke zkoumaným jevům je zášť proti přirozenému pocitu strachu! Držme se zuby nehty a pokračujme, dokud je čas. Pozitiváha předchozího sylogismu; bedlivě n sledujte, tohle bude obzvlášť rafinované, může to přinést jistou útěchu. Předpokládá jak právě činíme, že v mezích nepřirozených protipřirozených nebo nadpřirozených sil p r a v d ě p o d o b n é , že zákon prav podobnosti jako faktor nepůsobí, pak musím připustit, že pravděpodobnost p r v n í h výroku ztrácí účinnost, v kterémžto případě zákon pravděpodobnosti jako faktor v mezích nepřirozených, protipřirozených nebo nadpřirozených sil působit b u d e . A protože tak očividně nestalo, můžeme mít za to, že přece jenom nejsme v moci nepřirozených, přirozených nebo nadpřirozených sil; což je celkem vzato pravděpodobné. Pro mne osobně znamená značnou úlevu. /Krátká pauza/ Všechno je tedy v nejlepším pořádku, až na to... /Guil pokračuje s vypjatou křečovitostí, ale ovládá se./ Hrajeme spolu "hlava-orel" už jánevímjak dlouho a za celou tu dobu - je-li to ovšem celá doba - jsme se rozešli sotva o víc než plus minus zlatáky. Doufám, že to nezní příliš překvapivě neboť bych se rád podržel právě té okolnosti, že na celé věci nic překvapujícího není. Důležité je rovnováha průměrného vrhače mincí odjakživa visela na zákonu či spíše tendenci, nebo na pravděpodobnosti, anebo v každém případě na maticky vypočitatelné šanci, která zaručuje se nemusí znepokojovat tím, že by mohl prohrát příliš mnoho, aniž by přitom znepokojoval svého soupeře tím, že by vyhrával příliš často. Působí to k celkové harmonii a důvěře. Uvádí to náhodné a zákonité jevy do vyváženého stavu.

který je znám jako příroda. Z dlouhodobého hlediska vzato vycházelo slunce zhruba stejn často jako zapadalo a mince padala zhruba stejně často nahoru hlavou jako orlem. Proto přijel posel. Poslali pro nás. Nic jiného se nepříhodovalo. Dvaadevadesát po sobě vyhozený mincí padlo dvaadevadesátkrát hlavou nahoru a poslední tři minuty tohoto bezvětřného dne mi vítr přináší hlas bubnů a flétny...

Ros /si stříhá nehty/ Dálším podivuhodným vědeckým jevem je skutečnost, že nehty rostou i po smrti stejně jako vousy.

Gail Cože?

Ros /hlasitě/ Vousy!

Gail Ale vy nejste mrtví.

Ros /podrážděně/ Neřekl jsem, že začnou po smrti! /Pauza, klidněji/ Nehty rostou i narozením, leč vousy nikoli.

Gail C o ž e ?

Ros /křičí/ Vousy! Co se to s váma děje? /Hlubě Naproti tomu nehty na prstech u nohou nerostou vůbec.

Gail /obluzeně/ Nehty na prstech u nohou nerostou vůbec?

Ros Nebo snad ano? Je to zvláštní - nehty na ruce si stříhám pořád a pokaždé, když mě napadne, že bych si je měl ostříhat, skutečně ostříhat potřebuji. Například teď. Ale nehty na nohách jsem si, pokud je mi známo, nestříhal nikdy. Už by se mi měly křoutit pod chodidla, ale zatím nic. V životě po nich nevzdechnu. Možná si je stříhám nevědomky, když myslím na něco docela jiného.

Gail /znervóznělý touto odbóčkou od tématu/ Vzpomínáte si na první věc, která se dnes přihodila?

Ros /pohotově/ Předpokládám, že jsem se probudil. /Zaraženě/ Aha - už to mám - ten člověk, náš cizinec, vzbudil nás...

- Gail Posel. /Uvolňuje se, usedá/
- Ros To je ono - pobledlá obloha před rozbřeskem v třmenech stojí jezdec a buší na okenice - něco křičí... Co tady děláte kravál?! Táhně pryč! - Ale pak začal volat naše jména. Vzpínáte si - ten chlap nás vzbudil.
- Gail Ano.
- Ros Poslali pro nás.
- Gail Ano.
- Ros Proto jsme tady. /Rozhlíží se, tváří se nejpak najde vysvětlení/ Cestujeme.
- Gail Ano!
- Ros /dramaticky/ Così naléhavého - záležitost k naléhavosti, královský příkaz - úřední věc, mtky se nepřipouštějí, přesně tak to řekl světla ve stáji, vzhůru do sedel a tryském předu v krkolomné štvanicí za povinností, n průvodci ztraceni daleko vzadu! Bez sebe st. abychom nedorazili pozdě!!
- /Krátká pauza/
- Gail Pozdě k čemu?
- Ros Jak to mám vědět? Ještě jsme nikam nedorazili.
- Gail Tak co tu pohledáváme, ptám se.
- Ros Klidně se ptejte.
- Gail Měli bychom pokračovat v cestě.
- Ros Jen si přemýšlejte.
- Gail /nepříliš přesvědčivě/ Měli bychom pokračovat v cestě.
- Ros /čínorodě/ Správně! /Pauza/ Kam?
- Gail Kupředu.

Hos /směrem k rampě/ Aha. /Váhá/ Kam jen bychom.
 /Otáčí se kolem dokola/ Kudy jsme...?

Gail Nemáme prakticky nic, oč bychom se mohli opřít.
 Probuzení, v třmenech stojí jakýsi jezdec a
 na okeňce, naše jména vyvolává za jistého r
 břesku, jakási zpráva, předvolání... Nový re
 v házení mincí. Nebyli jsme přece... vyvolen
 jen proto, abychom byli ponecháni svému osud
 abychom sami rozhodovali, kterou cestou se d
 Máme právo na nějaký směr... alespoň bych my

Hos /ostražitě, naslouchá/ Počkat...! Momenti...

Gail Ano?

Hos Slyším -, zdálo se mi, že jsem slyšel - hudbu

Gail /se zvedne/ Ano?

Hos Jako by hrála kapela. /Rozhlíží se, rozpačitě
 zasměje, rád by to vzal zpátky/ Znělo to jak
 jako kapela. Bubny.

Gail Ano.

Hos /ulehčeně/ To nemohly být reálné zvuky.

Gail "Červená, modrá a zelená jsou reálné. Žlutá
 je mystická zkušenost společná všemu lidstvu
 vyvrátte to.

Hos /na okraji jeviště/ Byl to nejspíš hrom. Zně
 to jako bubny...

/S koncem následující promluvy se slabě
 ozývá hudba/

Gail Jakémusi muži, který se na své pouti mezi d
 místy zastavil v nějakém třetím, jež nemá ja
 charakteristické rysy, populaci ni význam, p
 běhne přes cestu jednorožec a opět zmizí. P
 to znepokojivě, ale jsou doloženy případy ne
 různějších druhů mystických setkání, anebo
 řečeno opatrněji - celá řada případů, kdy je
 lidé přesvědčení, že se s něčím záhadným set
 chceme-li to připsat na vrub jejich fantazi:

Vtom ale někdo další řekne: "Probůh - já sním; mám dojem, že jsem viděl jednorožce. Tímto okamžikem je přidán další rozměr, k celou příhodu mění v onen provždy znepokojivý zážitek. Třetí svědek, rozumíte, k tomu o žádnou další dimenzi už nepřipojí, pouze rozmělní, a čtvrtý ještě víc, a čím více u toho je, tím jalovější a přijatelnější náš příběh stává, až je jalový jako sama lita, jak nazýváme obecnou zkušenost... "Hleďte, hleďte!" povykuje dav. "Kůň se šel v čele! Spletli si ho s jelenem."

Ros

/horlivě/ Hned jsem věděl, že je to kapela

Guil

/unaveně/ Hned věděl, že je to kapela.

Ros

Tu přicházejí!

Guil

/těsně předtím než vejdou - toužebně/ Škod že to nebyl jednorožec. Bylo by to krásné spatřit jednorožce.

/Vstoupí šest herců včetně malého chla - Alfréda. Dva táhnou a strkají káru ženou rekvizitami a kostýmy. Následují Bubeník, Hráč na lesní roh a Flétník. Jejich mluvčí - První herec - má ruce prázdné. Uzavírá průvod, ale je první kdo si Rose a Guila povšimne/

První herec

Stát!

/Tlupa se otáčí a zastavuje/

/První herec radostně/ Obecenstvo.

/Ros a Guil zpola povstanou/

Neodcházejte!

/Opět usednou. První herec si je se z bením prohlíží/

Výborně! Štěstí, že jdeme kolem.

Ros

Pro nás?

První herec

Doufejme. Ale potkat na cestě dva urozené nenadáli bychom se, že je potkáme, kudy ne

- Ros Ne?
- První herec Šťastné setkání a po pravdě řečeno - v pr
- Ros Proč myslíte?
- První herec Proč - vycházíme ze cviku a zastihujete n samém pokraji úpadku - zítra touhle dobou už mohli zapomenout vše, co jsme kdy uměl Hrozné pomyšlení, není-liž pravda? /Bujar zachechtá/ Byli bychom opět tam, kde jsme nali - u improvizace.
- Ros Vy jste kejklíři?
- První herec Můžeme vám předvést pár kejklů, je-li to gusto a s ohledem na dnešní časy... Jinak však za cinknutí zlatáku přehrajeme směs vých tragédií, obratně vykradených z itals předloh; rychlý spád a stohy mrtvol zaruče a to všechno za pouhé zacinknutí - i v jed jediném zlatáku se tají hudba.
- /Všichni se pitvoří a uklánějí, každý svém/
- Herci - k vašim službám.
- /Ros a Guil zatím vstali/
- Ros Já jsem Guildenstern a zde ten je Rosenkre
- /Guil s ním krátce promluví/
- /Ros bez rozpaků/ Pardon - o n se jmenuj Guildenstern a j á jsem Rosenkrantz.
- První herec Je nám ctí. Jsme samosebou zvyklí na větš likum, ale původ také hraje svou roli. Oke jsem poznal, že jste...
- Ros Kdo že jsme?
- První herec Kolegové umělci.
- Ros Měl jsem za to, že jste v nás poznal šlech
- První herec Jedny z nás šlechtí umění, druhé duch. Js dvě strany téže mince, anebo lépe řečeno t strana dvou mincí, když je nás tolik. /Zne ukloní/ Moc hlasitě netleskejte - je to tu starý svět.

- Bos V jaké račte působit branži?
- První herec V činohře, pane. Tragická úmrtí a veřejná chvalení, příběhy běžné i nešlýchané, rozuzlené a nečekané, leč nevyhnutelné, melodramata všeho druhu, od srdcebolných po košilatá. Přenesu vás do světa intrik a iluzí... do světa šarlatánů a bude-li vám libo, třeba i vrahů... předvedu vám řeje duchů a velké bitvy v komorním prostředí, udatné reky, mrzké padouchy, láskou zraněné milence - zavedené kusy v poetickém režimu, gejezírny vtipu, jenž pobaví i kouše; cizoložky, paní a zmrhané panny... Pořád málo? - Zprvu je sami - za průměrnou cenu ovšem, neboť to spadá pod hlavičku realismu, pro který máme zvláštní sazebník. Přihořívá?
- Bos /nejistě/ No, já nevím...
- První herec Dívání je skoro zadarmo a jen o málo víc za to, když se vám zlíbí zasáhnout do děje, to vaše gusto a s ohledem na dnešní časy.
- Bos Jaké jsou dneska časy?
- První herec Nestojí za moc.
- Bos Špatné?
- První herec Mizerné. Co si tedy račte přát? /Obrátí se k nim/ Předvedte se, pánové.
- /Herci se loudavě přeskupí do nevyrovnané řady/
- Tak co? Už vás něco napadá?
- Bos /nejistě, nevinně/ A co všechno dovedou?
- První herec Dejte průchod své představivosti. Nic je ne překvapí.
- Bos A kolik za to?
- První herec Za spoluúčast?
- Bos Za dívání.
- První herec Za dívání na co?

Ros Na soukromé představení.

První herec Nakolik soukromé?

Ros Jsme pouze dva. Stačí to?

První herec Na obecenstvo je to zoufale málo. Na šmíra celkem průměr.

Ros Jaký je v tom rozdíl?

První herec Deset zlatých.

Ros /zděšeně/ Deset zlatých?

První herec Chci říct osm.

Ros Dohromady?

První herec Každý zvlášť. Myslím, že jste mi nerozuměl

Ros Co to povídáte?

První herec Co to povídám - sedm.

Ros Nespadl jste z měsíce?

První herec Ale kdeže. Jen taktak se protloukáme světe. Přízeň města dobývají lidská mláďata. V mě jsou dětské společnosti, ale našemu repert se rovnat nemohou... Snížíme se ke všemu, vašich ctěných sklónů...

/Významně se na Rose zadívá, ale ten pohled tupě opětuje/

Ros Oni vyrostou.

První herec /se vzdává/ Každou minutu se rodí další. /Táhneme dál.

/Herci se vracejí ke svému nákladu a kráčují v cestě. Guil se konečně ozve

Guil Kam jdete?

První herec Stůjte!

/Herci se zastaví a otáčejí se/

Domů, pane.

Guil Odkud?

První herec Z domova. Jsme kočovná společnost. Zkoušíme štěstí, kde se dá.

Guil Takže jste měli štěstí?

První herec Štěstí?

Guil Že jste nás potkali.

První herec To ano.

Guil Hledali jste nás?

První herec To ne.

Guil Takže to bylo štěstí.

První herec Nebo osud.

Guil Váš nebo náš?

První herec Těžko by mohl být jeden bez druhého.

Guil Takže to byl osud.

První herec Nejspíš ano. Nikdo nás nehlídá, nikdo nám neporoučí. Dnes večer hrajeme u dvora. Nebo z Nebo v hospodě. Nebo vůbec nikde.

Guil Snad bych mohl použít svého vlivu.

První herec V hospodě?

Guil U dvora. Řekl bych, že mám jistý vliv.

První herec Řekl byste, že máte jistý vliv?

Guil A stejně mám vliv.

První herec Stejně jako co?

/Guil ho zuřivě popadne za kazajku/

Guil Mám vliv!

/První herec se nevzpouzí. Guil ho pustí/

/Guil klidněji/ Říkal jste něco o zásahu do

První herec

/se radostně rozhoví/ Říkal! - To jsem Jste chápavější než váš přítel... /Důvěr Za pět zlatáků vám mohu nabídnout soukro a nezcenzurované představení unosu a zná nění Sabinek - přesněji řečeno Sabinky - ještě přesněji řečeno Alfréda... /Přes r Natáhni si sukni, Alfréde...

/Alfréd se začne soukat do ženských ... a za osm zlatáků se můžete přidat...

/Guil couvne, První herec postoupí ... k jedné z obou stran...

/Guil couvá/ ... nebo k oběma za deset...

/Guil se chce odvrátit, První herec chytí za rukáv/ ... a kdybyste chtěl repete...

/Guil mu vlepí facku. První herec o Guil se chvěje po celém těle/ /První herec rezignovaně, tiše/ Stáhni si sukni, Alfréde.

/Alfréd se souká ze zpola oblečených

Guil

/lomcuje jím vztek a zděšení/ Mohlo to být ne, nemuselo to být o p l z l é ... Mohl být pestrébarevné ptáče, jež by mi navzd roční době usedlo na rameni... Mohl to být němý trpaslík stojící u silnice, aby ukaz cestu... Byl jsem p ř i p r a v e n . A zatím tohle. Žádná záhada, žádná důstojn nic klasického, nic pompézního, jenom to kuplířský kejklíř a banda prostitutů...

První herec

/kvituje jeho slova širokým máchnutím kloc uklání se a smutně říká/ Měl jste nás pot v lepších časech. To jsme ještě byli puri /Napřímí se/ Táhneme dál!

/Herci se sbírají k odchodu/

Ros /jeho hlas dostal nový přízvuk: pocho
Promínte.

První herec Stůjte!

/Herci se zastaví/
Alfréde!

/Alfréd opět zápasí s ženskými š:
První herec postoupí kupředu/

Ros Tak vy nejste jenom - ehm - herci?

První herec Mimo jiné jsme taky herci, pane.

Ros Takže pořádáte - exhibice?

První herec Divadelní představení, pane.

Ros Ano, jistěže. Je v tom víc peněz, co?

První herec Je po tom větší poptávka, pane.

Ros A s ohledem na dnešní časy.

První herec Ano.

Ros Nestojí za moc.

První herec Nestojí za nic.

Ros Víte, neměl jsem tušení...

První herec Ne...

Ros Chci říct, že jsem o tom s l y š e l
ale ještě nikdy jsem...

První herec Ne.

Ros Rád bych zkrátka věděl, co vlastně umí.

První herec Držíme se víceméně běžného repertoáru,
hrajeme ho naruby. Děláme na scéně věci:
o nichž se má za to, že se dějí pouze r
ni. Díváte-li se na každý odchod z jevi
jako na příchod někam jinam, máte na vě
tak nějak úplnější pohled.

Ros /nervózně, hlasitě/ No ale, já skutečně patřím mezi ty muže, co by snad - ne, utíkejte - posadte se a povězte nám, o všechno lidé od vás požadují...

/První herec se otočí k odchodu/

První herec Táhneme dál!

Ros Ještě okamžik!

/Všichni se otočí a hledí na něj výraznými zraky/

No tak dobře - já se klidně dívat budu už jen pro představu, co to vlastně...
/Vyzývavě/ Co nám ukážete za tohle? /H na zem mezi sebe a herce jedinou minci.

/První herec na minci ze svého místa plivne/

První herec /Rosovi, chladně/ Nechte to tady ležet. Možná že na zpáteční cestě budeme laciní.

/Herci reptají, snaží se zmocnit...
První herec je ranami a kopanci ze zpátky ke káře/

Táhneme!

/Alfréd je stále zpola oblečen do ských šatů. První herec mu uštědří hlavek/

/První herec Alfrédovi/ Na co si to hra

/Rosovo zahanbení se obrátí v zlos

Ros Fuj! Takové svinstvo - já náhodou moc d vím, jaké prasárny provozujete - oznámí na příslušných místech, z v r h l í c
Mám vás prokouknuté - samé svinstvo!

/Herci se chystají odejít. Guil se stranou/

Guil /nenuceně/ Nechcete uzavřít sázku?

První herec

Stájtel

/Herci projevují zájem. První herec postoupí kupředu/

Na co?

/Guil přejde do středu vzdálenosti mezi sebou a Prvním hercem a stoupne na minci/

Guil

Hlava, nebo orel? Když vyhrajete, přide zlaták navrch.

První herec

/váhá/ No... hlava.

/Guil zdvihne nohu. První herec se skloní, ostatní herci se natlačí k němu. Úleva a blahopřání. První herec minci sebere. Guil mu hodí další/

Guil

Ještě jednou?

/Část herců je pro, ostatní nesouhlas. První herec přikývne a vyhodí minci vzduchu/

Hlava.

/Padne/

/Guil sebere minci/ Ještě jednou. /Vyhodí minci/

První herec

Hlava.

/Padne. První herec minci sebere. Opět dvě. Jednu z nich vyhodí/

Guil

Hlava.

/Padne. Guil ji sebere a okamžitě vysoko vyhodí/

První herec

/krátce zaváhá/ Orel.

/Padne však hlava. Guil minci sebere. První herec vyhodí s gestem granda poslední minci a odvrátí se. Guil minci nesebere, ale položí na ni nohu/

Guil Hlava.

První herec Ne!

/Pauza. Herci nesouhlasí/

/První herec omluvně/ Nemají rádi nerovné sázky.

Guil Po šesti hlavách za sebou? Řekl bych, že padaly ve váš prospěch.

První herec Ne.

Guil /zdvihne nohu z mince, posadí se na bobek sebere minci a vzhledne/ Měl jste pravdu. hlava. /Roztočí minci a připlácne ji rukou k zemi/ Hlava platí, orel tratí.

První herec Ne.

Guil /odkryje minci/ Zase. /Totéž/ Hlava platí orel tratí.

První herec Ne.

Guil /odkryje minci/ A zase. /Totéž/ Hlava platí orel tratí.

První herec N E ! /Odvrátí se/

/Ostatní herci také. Guil vstane, přechází k nim/

Guil Věřili byste tomu? /Poodstoupí, už zas uvnitř usmívá se/ Vsaďte se, že dvojnásobek letošního mého narození bude liché číslo.

První herec Chm, v a š e h o narození....!

Guil Jestli mi nedůvěřujete, tak se sázet nemusíte.

První herec Důvěřoval byste vy m n ě ?

Guil Tak se vsaďte.

První herec Na rok m é h o narození?

Guil Liché číslo - vyhráváte.

První herec

Platí...

/Herci, zaujati sázkou, přistupují b

Guil

Dobře. Vezměte letopočet vašeho narození. Znásoďte ho dvěma. Na sudé číslo vyhrávám na liché vy.

/Ticho. Pak strašný povzdech, když s herci uvědomí, že každé číslo násobe dvěma je sudé. Hlučně protestují. Po sléze se rozhostí trapné ticho/

První herec

Nemáme peníze.

Guil

/se k němu otočí/ Aha. Tak co můžete nabí

/První herec mlčky postrčí kupředu A Guil si Alfréda smutně prohlíží/

To jste se sázel o tohle?

První herec

To je to nejlepší, co máme.

Guil

/se rozhlédne/ Tak to jsou skutečně zlé č

/První herec chce něco říct, namítne ale Guil ho jízlivě přeruší/

I ten vzduch smrdí. /Natahuje nosem ve sm k Prvnímu herci/

/První herec jde ke káře. Guil sejde k rampě a otočí se/

Pojď sem, Alfréde.

/Alfréd k němu sejde a zastaví se, v strašený a schlíplý/

/Guil mírně/ Často tě takhle prohrávají?

Alfréd

Ano, pane.

Guil

Co tedy ještě můžeš ztratit?

Alfréd

Nic, pane.

/Pauza. Guil si ho prohlíží/

Guil Líbí se ti být - hercem?

Alfréd Ne, pane.

Guil /se rozhlédne, mluví do obecnstva/ Co byste tomu říkal, Alfréde, kdybychom tu založili novou divadelní tradici?

/Alfréd má slzy na krajíčku, začíná posmrkávat/

Ne tak, Alfréde, takhle evropská divadla nenaplníme.

/První herec k nim přistoupí, aby Alfréda napomenul, ale Guil ho opět přeruší/

/Guil jedovatě/ Znáte nějaké dobré hry?

První herec Hry?

Ros /k nim přichází, ostýchavě zadržává/ Exhi

Guil Říkal jste přece, že j s t e herci.

První herec /svítá mu/ Ach tak. To jsme. Samosebou že herci. Ale neměli jsme dosud příležitost.

Guil Prohrál jste. Tak co třeba - nějakou anti. Znáte přece řecké tragédie, ne? Ty slavné krvežíznivé klasiky? Matkovraždy, otcovra bratrovraždy, sestrovraždy, manželkovražd a to nemluvě o....

Ros Sebe...

Guil Ehm... sebevraždách. Panny usilující o bo

Ros A naopak.

Guil Co bych vám povídal, jistě to znáte.

První herec Po pravdě řečeno, moc ne. My patříme spíš ke škole krve, lásky a krasomluvy.

Guil Nechám tedy výběr na vás, je-li z toho co na výběr.

- První herec Těžko lze oddělit jedno od druhého, pane můžete mít krev a lásku bez krasomluvy; můžete mít krev a krasomluvu bez lásky, a můžete mít všechno dohromady či jedno po druhém, ale v žádném případě nemůžete mít lásku a krasomluvu bez krve. Krev je povinná - bez krve to prostě nejde.
- Guil Tohle od vás lidé chtějí?
- První herec Tohle jim hrajeme. /Krátká pauza. Otočí se
/Guil položí Alfrédovi ruku na ramen
- Guil /se ušklíbne, vlídně/ Děkuju; zavoláme tě až přijde čas.
/První herec přejde do pozadí, Alfréd ho následuje/
- První herec /hercům/ Číslo třicet osm!
- Ros /přejde na druhou stranu; fascinovaně, pl naděje/ To je pozice?
- První herec Co prosím?
- Ros Jeden z vašich - živých obrazů?
- První herec Ne, pane.
- Ros Ach.
- První herec /hercům, kteří vytahují z káry různé rekv a tlačí ji strancu/ Příchody jsou tady a /Ukazuje do dvou stran pozadí/
/První herec se během svých poslední replik nepohnul z místa. Nehýbe se a teď. Guil čeká/
- Guil Ehm... vy se nepůjdete převléct do kostým
- První herec Nikdy se z něj nesvlékám, pane.
- Guil Vždy připraven.
- První herec Správně.

/Pauza/

Guil Vy neodejdete - abyste mohl vstoupit?

První herec Jsem na scéně.

Guil Ale n e v s t o u p i l jste na ni.

První herec Začínám t a d y .

Guil Ale ještě se nezačalo. Tak běžte. Budeme vyhlížet.

První herec Už jdu. /Nehýbe se. Jeho nehybnost je už padná a stává se trapnou/

/Pauza. Ros k němu přejde a zastaví těsně před ním/

Ros Dovolíte?

/Pauza. První herec zdvihne nohu bl hledišti. Stál na Guilově minci. Ro přišlápne. Usmívá se/

Děkuji vám.

/První herec se otočí a odchází. Ro shýbne pro minci/

Guil /odchází/ Pojďte.

Ros No ne - to byla klika.

Guil /se obrátí/ Copak?

Ros Byl to orel. /Hodí minci Guilovi, který lapne ve vzduchu/

/Současně, pokud možno nenásilně, p osvětlení z exteriérové do interiér nálady.

A příběhne vyděšená Ofélie s vyhrnu sukněmi následována Hamletem.

Poznámka: Vzájemná podoba mezi Haml a Prvním hercem je sice povrchní, a nápadná.

Ofélie zřejmě šila a drží v ruce nějakou část oděvu. Nikdo z nich nepromluví ani slovo. Hamlet má rozepnutou kazajku, je bez klobouku, špinavé punčochy shrnuté kotníčkům, bledý jako stěna, kolena rozklepaná... S úpěnlivým výrazem ji uchopí za zápěstí a pevně ji svírá, potom po-
odstoupí na délku paže a s druhou rukou nad očima zevrubně pátrá v její tváři, jako by ji chtěl kreslit... Paže se mu posléze rozechvěje, pak třikrát zvolna kývne hlavou a povzdychne si tak žalostně a zhluboka, až se zdá, že se zhroutlí a zemře jí u nohou. Potom ji pustí a s hlavou obrácenou přes rameno nespouštěje z ní oči, odchází... Ofélie odběhne opačným směrem.
Ros a Guil stojí jako přimražení. První se pohne Guil. Vykřikne na Rose/

Guil

Pojďte pryč!

/Ozvou se však fanfáry a vsupí Claudius s Gertrudou doprovázeni dvořany/

Claudius

Vítám vás, Rosenkrantzi!... /Podává ruku Guil

/Zatímco Ros se hluboce uklání - Guil ukloní pozdě a uspěchaně/

... A Guildensterne! /Podává ruku Rosovi/

/Zatímco Guil se uklání - Ros, který se ještě zcela nenapřímil z předchozí ukloně, se začne uklánět znovu. S hlavou k zemi šilhá stranou, aby viděl na Guila, kterému hlavu právě vztyčuje/

Říkám už dávno, kdy je opět spatřím!
Ale teď potřebuji vaše služby,
proto ten rychlý vzkaz.

/Ros a Guil si ještě upravují šaty, aby v Claudiově přítomnosti obstáli/

Už jistě víte
o princí Hamletovi, jak se změnil;
je po těle i duchu k nepoznání.
Zemřel mu otec, ovšem, co však dál?
Ne, nechápu, v čem vězí příčina,
že se sám sobě takhle odcizil.
Vy jste s ním prožívali mladé dny,
víte, co dělal, jaké míval zvyky.
Proto vás prosím, zůstaňte tu na čas
a zkuste prince zlákat k zábavě.
Dá vám to příležitost vyzvědět,
v čem vězí důvod jeho trápení -
hleďte jí využít. Když chceme léčit,
musíme znát, čím nemoc začala.

Gertruda

Pánové...
/krátce zaváhá/

/Oba se hluboce uklánějí/

... často o vás hovořil
a jistě nemá v světě nikoho,
na kom by více lpěl. A tak vás žádám,
prokažte nám tu volkou laskavost,
buďte na čas hosty u dvora.
Za posílení našich nadějí
čeká vás vděčnost, jakou jenom král
vám může projevit!

Ros

Vždyť by se spíš
od Vašich Veličenstev slušelo
dávat nám rozkazy než získávat
nás prosbami.

Guil

Jsem připraveni sloužit.
Klademe k nohám Vašich Výsostí
všechnu svou příčinlivou ochotu.
Jen přikazujte!

Claudius

Dík, Rosenkrantzi...

/Obrací se k Rosovi, který na to neby
připraven, kdežto Guil se uklání/

... i vám, Guildensterne.

/Obrací se ke Guilovi, který stojí v
bokém předklonu/

Gertruda

/to napravuje/ Dík, Guildensterne...

/Obrací se k Rosovi, který se klaní.
Guil se vpůli napřímění zarazí, aby
se opět uklonil - oba stojí v hlubokém
předklonu a šilhají po sobě/

... i vám, Rosenkrantzi. /Obrací se ke Guil

/Oba se napřimují - Guil se opět zaraz
a znovu se uklání/

Oba vás prosím, abyste hned teď
šli za mým synem, který se tak změnil.
Odveďte tyto pány k Hamletovi.

/Dva sloužící z doprovodu odcházejí ze
a naznačují, že by je Ros a Guil měli
dovát/

Guil

Pomoz nám Bůh, ať naše přítomnost
je princů příjemná i prospěšná.

Gertruda

Dej Bůh!

/Ros a Guil vykročí k postranním kulís
v přední části jeviště. Dříve než tam
dojdou, vstoupí Polonius. Oba se zastaví
klaní se mu. Polonius pokývá hlavou
a spěchá do zadní části jeviště ke Clau-
diovi. Ještě se za ním otočí, aby si ho
prohlédli, ale rychle ztratí zájem a po-
jdou kupředu. Polonius mezitím hovoří
Claudiovi/

Polonius

Už přišli z Norska naši vyslanci.
A pořídili dobře, Výsosti.

Claudius

Ty umíš nosit jenom dobré zprávy.

Polonius

Umím to, víďte? Mnou si buďte jist.
Dbám o povinnost jako o duši -
půl dávám Bohu a půl vám, můj pane.
A jestli je můj důvtip ještě schopen
uhodit hřebík na hlavičku tak,
jako to uměl dřív, už vím, proč se
princ Hamlet zbláznil.

/Odejdou. Ros a Guil zůstávají/

- Ros Já chci domů.
- Guil Nedejte se od nich zmást.
- Ros Necítím se tady ve své kůži...
- Guil Zakrátko zas budeme doma a v suchu - na s
a doma - já budu...
- Ros Ztrácím půdu pod nohama...
- Guil ... odkvačíme domů...
- Ros ... nevím, kde mi hlava stojí...
- Guil ... a budete v suchu doma...
- Ros /přeskakuje mu hlas/ ... mám toho po krk,
plné zuby, nad hlavu. - Říkám vám, že vše
spěje k zániku, zaniká v temnotě, tmí se
konci, končí v prázdnotě...
- Guil /no konejší jako chůva/ No tak... zakrátk
zas budeme doma, pěkně v suchu... na such
a v domě... /Překotně/ Stává se vám někdy
že si zničehonic a bůhvíproč nemůžete vzp
menout, jak se píše nějaké slovo - třeba
"děvče" nebo "sysel" - a když je napíšete
že si nemůžete vzpomenout, jestli jste to
slovo už někdy takhle viděl napsané...?
- Ros Vzpomínám si...
- Guil Ano?
- Ros Vzpomínám si na doby, kdy žádné otázky ne
existovaly.
- Guil Otázky jsou odjakživa. Zaměnit jedny otáz
jinými je to nejjednodušší.
- Ros A těch odpovědí. Na všechno byla nějaká o
pověď.
- Guil Zapomněl jste je.
- Ros /rozhořčeně/ Nezapomněl - jak já jsem si
mátoval, jak se jmenuju - a jak vy, to by
koukali! Ano - odpovědi byly všude, kam js
se p o d í v a l . A žádné pochybnosti

lidi věděli, kdo jsem, a když to nevěděli zeptali se a já jim to řekl.

Guil

A vy jste jim to řekl. Potíží je v tom, že je každý hrozně... důvěřivý, místo aby spíléhal na svůj instinkt. Celý život žijete tak blízko pravdě, až se stane trvale přítomnou rozostřenou skvrnkou v koutku vašeho zorného pole, a když ji jednou něco postrtaná, kde její obrysy náhle vyvstanou, jako by na vás ze zálohy vyskočila pitvornost sama. Jezdec stojící za pološera, poloskutečna rozbřesku nového dne v třmenech své komoně, zabušil na okenice a zavolal dvě jména. Byl to jen pouhý klobouk a plášť na nášenný šedým chocholem jeho dechu, ale když zavolal, šli jsme. Tolik je jisté - šli jsme.

Ros

Můžu vám říct, že je mi z toho pěkně nanič. Je mi jedno, jak se rozhodnete, ale už se probíhá nějak rozhodněte.

Guil

Něco tak svévolného si nemůžeme dovolit. Nepodnikli jsme přece tu dlouhou pouť kvůli tomu, aby nám dali jména. To všechno už se stalo. Máme ale při tom všem poměrně štěstí mohlo se stát, že bychom se museli prohrávat jmennými rejstříky celého lidstva, jako dva slepci plundrující bazar, aby našli své podobizny... Aspoň se nám dostalo alternativy.

Ros

Takže od této chvíle...

Guil

... Nemáme však na vybranou.

Ros

Zesměšnil jste mne před nimi.

Guil

Já nebyl k smíchu o nic méně.

Ros

/úzkostlivě vykřikne/ Nežádám než důsledně

Guil

/tiše, s posměšným patosem/ Masku naši vezdejž nám dnes.

Ros

/skomíravě/ Já chci domů. /Vykročí/ Kudy jsem přišli? Ztrácím smysl pro orientaci.

Guil Jediný začátek je narození a jediný konec je smrt - kdybychom se ani na tohle nemožné spolehnout, čemu bychom ještě mohli věřit

/Opět k sobě přistoupí/

Ros Nikomu nic nedlužíme.

Guil Jsme v pasti. Sebemenší váš čin vyvolává čin na zcela jiném místě a sám je jím vyvolán. Mějte oči otevřené a uši nastražené. Postupujte obezřetně, dbejte pokynů. Nic nám nestane.

Ros Jak dlouho to ještě potrvá?

Guil Dokud se události samy nevybouří. Nebojt má to svou logiku - všechno pracuje pro Vychutnávejte svou situaci. Uvolněte se. Nechat se uchopit za ruku a vést, být zn dítětem, být bez dětské nevinnosti - to jako vyhrát v loterii, obdržet porci dět navíc, když to už vůbec nečekáte, odměno to, že jste byl hodný, nebo jako odškodn za to, že jste nikdy žádnou odměnu neobd Neprotiřečím si?

Ros Nevzpomínám si... Máme se čeho chytit?

Guil Dostalo se nám poučení. Hamlet se změnil Co si z toho pamatujete?

Ros No, že se změnil, ne? Je po těle i duchu k nepoznání...

Guil Zkuste ho zlákat k zábavě - zjistěte dův jeho trápení.

Ros Zemřel mu otec, co však dál?

Guil Stále mluví jen o nás - jistě nemá v světě nikoho, koho by více zbožňoval než nás!

Ros Rozveselíme ho - zjistíme, co se stalo...

Guil Přesně tak. Stačí položit správné otázky a prozradit co nejvíce. Stará hra.

Ros A pak můžeme jít?

Guil Obtěžkáni vděčností, jakou jenom král můž
projevit.

Ros To zní hezky. Co myslíte, že rozumí tou v
ností?

Guil Že nezapomíná na své přátele.

Ros Nechtěl byste to nějak upřesnit?

Guil Opravdu, těžké říct - někteří králové maj
paměť děravou, jiní zas, abych tak řekl -
co by však mohl být opak....?

Ros Ano - ale...

Guil ... sloní... že by sloní paměť?

Ros Neptám se, jak dlouho, ale kolik si toho
matuje?

Guil Má fenomenální paměť - je to nezapomenute
nezapomnětlivý král, jeho paměť je vpravd
královsky sloní...

Ros S čím si to pohráváte?

Guil Se slovy, se slovy. Ničeho jiného se chyt
nemůžeme.

/Pauza/

Ros Neměli bychom udělat něco - činorodého?

Guil Co tím myslíte?... Malou, nedomrlou lidsk
pyramidu...?

Ros Můžeme se sebrat a jít.

Guil Kam?

Ros Za ním.

Guil Proč? Přejí si nás mít tadý - jakmile zač
přecházet z místa na místo, budeme honit
druhého celou noc.

/Odmlka/

Ros /na rampě/ Jak tajuplné! /Obrátí se/
Připadám si jako divák - otřesný pocit.
co to činí jakžtakž snesitelným, je irac
víra, že každým okamžikem může vstoupit
zajímavý....

Guil Vidíte někoho?

Ros Ne. A vy?

Guil Ne. /Na rampě/ Je to rafinované mučení -
bouzet v člověku zvědavost a odepřít mu
vysvětlení... /Pauza/ V tomhle nám chybí

Ros Můžeme si zahrát na otázky. Na tři sety.

Guil K čemu to bude dobré?

Ros Získáme praxi.

Guil Věta oznamovací. Jedna nula pro mě.

Ros Vy fixlujete!

Guil Jak to?

Ros Ještě jsem nezačal.

Guil Věta oznamovací. Dva nula.

Ros Vy to počítáte?

Guil Co?

Ros Vy to počítáte?

Guil Chyba! Stejná otázka se nesmí opakovat.
nula. Konec prvního setu.

Ros Jestli chcete takhle pokračovat, tak neh

Guil Kdo má podání?

Ros Chm?

Guil Chyba! Žádné mručení. Nula jedna.

Ros Kdo je na řadě?

Guil Proč?

Ros Proč ne?

Guil Pročpak?

Ros Chyba! Žádná synonyma! Jedna jedna.

Guil Co se to proboha děje?

Ros Chyba! Řečnické otázky neplatí. Dva je

Guil Jaký má vůbec tohle všechno smysl?

Ros Netušíte?

Guil To říkáte mně?

Ros Je tady snad někdo jiný?

Guil Kdo?

Ros Jak to mám vědět?

Guil Proč se ptáte?

Ros To myslíte vážně?

Guil To byla řečnická otázka?

Ros Ne.

Guil Věta oznamovací. Dva dva. Setbol.

Ros Co se to jen s vámi dneska děje?

Guil Kdy že?

Ros Cože?

Guil Jste hluchý?

Ros Jestli jsem mrtvý?

Guil Tak ano nebo ne?

Ros Je v tom vůbec nějaký rozdíl?

Guil Je vůbec nějaký Bůh?

Ros Chyba! To nemá logickou souvislost. Tři
Na sety vyrovnáno, jedna jedna.

Guil /vážně/ Jak se jmenujete?

Ros A jak vy?

Guil Já se ptal první.

Ros Věta oznamovací. Jedna nula.

Guil Jak vám říkají doma?

Ros A jak vám?

Guil Doma?

Ros Vám říkají doma jinak?

Guil Kde doma?

Ros Vy nemáte domov?

Guil Proč se ptáte?

Ros Kam tím míříte?

Guil /důrazně/ Jak se jmenujete?

Ros Opakovaná otázka! Dva nula vedu. Mečbol.

Guil /s ním vztekle zalomcuje/ KDO SI MYSLÍTE,

Ros Řečnická otázka! Třetí set i zápas - vyhra
/Pauza/ Bože, kdy už to skončí?

Guil To je otázka.

Ros Vše je otázka.

Guil Myslíte, že na tom záleží?

Ros Vám na tom nezáleží?

Guil Proč by mi na tom mělo záležet?

Ros Záleží na tom proč?

Guil /ho dobromyslně dráždí/ Nezáleží na tom, p
tom záleží?

Ros /se na něho oboří/ A na čem vlastně záleží
/Pauza/

Guil Na tom nezáleží.

Ros /hlasem volajícího na poušti/ ... Je stav hry?

Guil Jaká jsou její pravidla?

/V pozadí se vynoří Hamlet a ze do knihy přechází jeviště - kré před tím, než opět zajde, povší ho Guil/

/Guil prudce/ Rosenkrantzi!

Ros /se ulekne/ Co je?

/Hamlet odchází. Oba se vítězos rozzáří, usmívají se/

Guil Vidíte! Co vy na to?

Ros To bylo mazané.

Guil Celkem přirozené?

Ros Bezprostřední.

Guil Zapsal jste si to za uši?

Ros Smekám před vámi klobouk.

Guil Podejme si ruce.

/Udělají to/

Ros A teď vyzkouším já vás - Guil....!

Guil ... Ještě ne - musíte mě tím zaskočit.

Ros Pravda.

/Podejdou od sebe. Pauza/

/Ros po straně ke Guilovi/ Připravení

Guil /vybuchne/ Co blbnete?

Ros Pardon.

/Pauza/

Guil /vyštěkne/ Guildensterne!

Ros /sebou trhne/ Co je? /Vzápětí schlípne/
/Guil je znechucen/

Guil Nežádám než důslednost!

Ros /tiše/ Nehl^eodám než nesmrtelnost...

Guil /skomíravě/ A týden náš vezdejší dejž nám
/Zavíření bubnu/

Ros Kdo to byl?

Guil Vy jste ho nepoznal?

Ros On nepoznal mne.

Guil Neviděl vás.

Ros Já jsem ho neviděl.

Guil To se ještě uvidí. Málem jsem ho nepoznal,
jak se změnil.

Ros To jste poznal?

Guil Je k nepoznání.

Ros Jak to víte?

Guil Po těle i po duchu.

Ros Rozumím.

Guil Už to není on.

Ros Změnil se.

Guil Viděl jsem.
/Zavíření bubnu/
Zjistěte důvod jeho trápení.

Ros Já?

Guil Vy.

Ros Jak?

Guil Otázka - odpověď. Vyšlapané stezky nejschůdnější.

Ros Trápí se.

Guil Vy se ptejte, já budu odpovídat.

Ros Víte, není to už on.

Guil Já jsem on, chápete?

/Zavíření bubnu/

Ros A kdo jsem tedy já?

Guil Vy jste vy.

Ros A on je vy?

Guil To už vůbec ne.

Ros Trápíte se?

Guil To je ono. Připraven?

Ros Vraťme se ještě kousek zpátky.

Guil Trápím se.

Ros Nepovídejte.

Guil Zjistěte důvod mého trápení.

Ros Tak dobře.

Guil Otázka - odpověď.

Ros Jak mám začít?

Guil Oslovte mne.

Ros Milý Guildensterne!

Guil /tiše/ Vy jste zapomněl - co?

Ros Milý Rosenkrantz!

Guil /má co dělat, aby se ovládl/ Mám dojem, jste to docela dobře nepochopil. Pokusíme se o hypotézu, v níž já odpovídám za n na otázky, které mi kladete v y .

Ros Aha! Připraven?

Guil Víte, co máte dělat?

Ros Co?

Guil Jste opravdu tak pitomý?

Ros Prosím?

Guil Jste hluchý?

Ros Říkal jste něco?

Guil /káravě/ Teď přece nehrajeme...

Ros Věta oznamovací.

Guil /křičí/ Teď ne! /Pauza/ Pokud bych měl nějaké pochybnosti či snad naděje, pak je rozptýleny. Co my dva spolu máme společného krom naší situace?

/Podejdou od sebe a posadí se/

Možná že se tady bude vracet.

Ros Nepůjdeme?

Guil Proč?

Ros /vyskočí, luskně prsty/ Ach tak! Vy chcete říct - tedy vy děláte, že jste o n a že vám kladu otázky!

Guil /suše/ Výborně.

Ros Celého jste mě popletl.

Guil To jsem si všiml.

Ros Jak mám začít?

Guil Oslovte mne.

/Stojí tvářemi proti sobě, pózuje/

Ros Ctihodný princí!

Guil Milý Rosenkrantzi!

/Pauza/

Ros Takže já dělám, že jsem vy?

Guil Jistěže ne. Ale když chcete. Pokračujte

Ros Otázka - odpověď.

Guil Správně..

Ros Správně. Ctihodný princí!

Guil Milý příteli!

Ros Jakpak se vede?

Guil Trápím se.

Ros Nepovídejte. V jakém smyslu?

Guil Změnil jsem se.

Ros Po duchu nebo po těle?

Guil Tak i tak.

Ros Rozumím. /Pauza/ To není nic nového.

Guil Ptejte se na podrobnosti. Ryjte do něj.
Sondujte pozadí, zkonstatujte situaci.

Ros Takže - váš strýc je dánským králem?!

Guil A před ním můj otec.

Ros A před ním jeho otec?

Guil Ne, před ním můj otec.

Ros Ale to snad...

Guil Jen se klidně ptejte.

Ros Počkat, musím si to srovnat v hlavě.
otec byl král. Vy jste jeho jediný syn.
Váš otec umírá. Vy jste zletilý. Král
se stává váš strýc.

Guil Ano.

Ros Ale to je neobvyklé.

Guil Neslýchané!

Ros Nepochybně. Kde jste byl?

Guil V Německu.

Ros Takže trůn uchwátit.

Guil Vloudil se naň.

Ros Což mi něco připomíná.

Guil To by mělo.

Ros Nechci být osobní.

Guil Štěbetají o tom vrabci na střeše.

Ros Sňatek vaší matky.

Guil Vloudil se k ní do postele.

/Zavíření bubnů/

Ros /truchlivě/ Jeho tělo bylo ještě teplejší.

Guil Její též.

Ros Toť věru neuvěřitelné.

Guil Spíš nechutné.

Ros Ukvapené.

Guil Podezřelé.

Ros Vyvolává to různé myšlenky.

Guil Nemyslete, že jsem o tom nepřemýšlel.

- Guil Jste vy vůbec schopni něco rozlišovat?
- Ros /se k němu obrátí/ Co?
- /Pauza/
- Guil Jděte se podívat, jestli tam není.
- Ros Kdo?
- Guil Tamhle.
- /Ros přejde k postranním kulisám v části jeviště, nahlédne do nich, vrátí se a obřadně podává hlášení/
- Ros Je tam.
- Guil Co dělá?
- Ros /se jde znovu podívat/ Mluví.
- Guil Sám k sobě?
- /Ros vykročí, aby se podíval. Guil ho netrpělivě zarazí/
- Je sám?
- Ros Ne.
- Guil Takže nemluví sám k sobě?
- Ros Sám nemluví... Myslím, že jde k nám. /Nejdu. Nepůjdeme?
- Guil Co vás to napadá? Už o nás vědí.
- /Vzadu vstoupí na scénu pozpátku Hamlet, následován Poloniem. Ros a Guil stojí stranách vpředu a dívají se na příchod/
- Hamlet ... i vy, pane, budete jednou mít zrovna tolik let co já... jestli co živ dokážete chodit zpátky jako rak.
- Polonius /stranou/ Je, je to pomatené, a přece to hlavu i patu. - Příliš čerstvého vzduchu nesvědčí, princí. Pojďte dovnitř.

Hamlet

Do hrobu.

Polonius

To je opravdu dovnitř a čerstvý vzduch i taký není.

/Hamlet dojde až k postrannímu výstupu z jeviště, Polonius nesrozumitelně kračuje, až po.../

Vážený princí, dejte mi, prosím, dovolenou odejít.

Hamlet

Nic bych vám ani nemohl dát s větší ochotou mimo svůj život, mimo život, mimo život.

Polonius

/přechází do přední části jeviště/ Klaní se vám, můj pane. /Hluboce se klaní. Rosovi. Hledáte prince Hamleta? Je tady.

Ros

/Poloniovi/ Bůh s vámi, pane.

/Polonius odejde/

Guil

/volá dozadu na Hamleta/ Ctihodný princí!

Ros

Můj milovaný princí!

/Hamlet, stojící ve středu zadní části jeviště, se k nim obrátí/

Hamlet

Drazí přátelé! Jak se ti vede, Guildenstern? /Vykročí s rozpřaženýma rukama k Rosovi, tímco Guil se uklání naprázdno. Hamlet se opravuje. Stále Rosovi/ A tobě, Rosenkrenczovi!

/Dobromyslně se tomuto omylu smějí. Setkají se ve středu scény, obrátí zády k hledišti, odcházejí. Hamlet uprostřed a drží je kolem ramen/

Jak se vám oběma daří, milí chlapci?

/Světla hasnou. Konverzace - viz Shakespeare, druhé dějství, scéna druhá - rychle zaniká; je stále živá a střídá se smíchem, ale přehluší ji silící hudba a všichni tři se ztrácejí ve tmě/

D R U H É D Ě J S T V Í

Hamlet, Ros a Guil pokračují v dialogu z předchozí scény. Jejich za chůze vedený rozhovor je zprvu nesrozumitelný; po zřetelná slova pronáší Hamlet. Je to závěr jeho řeči k oběma přátelům - viz Shakespeare, druhé dějství, scéna druhá.

Hamlet K čertu, kdyby to učenost dokázala rozpo-
našla by v tom něco nadpřirozeného.

/Ozvou se fanfáry herců/

Guil Herci jsou tu.

Hamlet Vítám vás na Elsinoru, pánové. Podáváte
ruce? /Podává jim ruku/ Dobrá, uvítání;
třeba provést jak se sluší obřadně. Podívá
se vaší zvyklosti. Hercům se totiž musí
poklonit hodně okázale, a byl bych nerad
se zdálo, že je vítám srdečněji než vás.
vítání; ale můj strýček-otec a tetička-
se mylí.

Guil V čem, drahý princí?

Hamlet Blázním, jen když fouká od severozápadu;
ale při jižním větru vrabce od volavky
znám.

/Guil se odvrátí, současně vstoupí
nhus/

Polonius Zdravím vás, pánové.

Hamlet /Rosevi/ Slyšíte mě, Guildensterne, /nej
Guilevi/ a vy taky, pojďte blíž - to vel-
nemluvně ještě nevyrostlo z plenek...

/Odchází s Rosem do pozadí, rozpráví
spolu/

Polonius Můj pane, mám pro vás novinku.

Hamlet /pouští Rose a napodobuje Polonia/ Můj
mám pro vás novinku... Když ve starém
hrával Roscius...

/Ros přejde dopředu a připojí se
Guilovi/

Polonius /kráčí za odcházejícím Hamletem/ Přije
herci, Výsosti.

Hamlet Povídali, že mu hráli.

/Hamlet a Polonius odejdou. Ros a
úporně přemýšlejí. Žádný z nich n
promluvit první/

Guil Hm?

Ros Ano?

Guil Co?

Ros Nic. Myslel jsem, že vy...

Guil Ne.

Ros Ach tak.

/Pauza/

Guil Myslím, že můžeme říct, že jsme udělal
pokrok.

Ros Myslíte?

Guil Myslím, že říct to můžeme.

Ros Myslím, že můžeme říct, že si z nás dě
blázny.

Guil Šli jsme na něj ovšem pěkně od lesa.

Ros /jízlivě/ "Otázka - odpověď. Vyšlapané
jsou nejschůdnější!" Bodoval od začátku
konce.

Guil Jednou nebo dvakrát nám snad trochu za
ale jinak myslím, že jsme pole ovládali
hledem.

- Ros /prostě/ Roznesl nás na kopytech.
- Guil Měl možná mírnou převahu.
- Ros /pobouřeně/ Dvacet sedm ke třem a tomu v; říkáte mírná převaha?! R o z d r t i l
- Guil A co naše úhybné manévry?
- Ros Vaše úhybné manévry byly jedna radost. "slali pro vás?" povídá. "Poslali pro nás principi..." Myslel jsem, že se hanbou pro
- Guil Měl šest řečnických otázek...
- Ros Otázka - odpověď, prosím. Vypálil na nás v deseti minutách sedmadvacet otázek a o pověděl na tři. Pořád jsem čekal, kdy už něj začnete r ý t . "Kdy už do něj začr r ý t ?" říkal jsem si.
- Guil ... A dvakrát se opakoval.
- Ros Nezmohli jsme se na jedinou pořádnou otáz
- Guil Ale p ř í z n a k y jeho nemoci jsme z nemyslíte?
- Ros Polovina toho, co řekl, znamenala něco ji a druhá polovina neznamenal vůbec nic.
- Guil Moje diagnóza zní následovně: zmařené amb pocit křivdy.
- Ros Šest řečnických otázek a dvě opakované, t zbývá devatenáct, z nichž jsme odpověděli patnáct. A co se nám dostalo oplátkou? Je sklíčený!... Dánsko je vězení a radši by zavřen do skořápky po ořechu; pak jakási nohra o podstatě ctižádostivosti, aniž by uvedl jediný příklad, a naše jediná přímá která snad mohla někam vést, vedla jen ke tečně cenné výpovědi, že rozezná vrabce o lavky.
- /Pauza/
- Guil Při jižním větru.
- Ros A když je jasno.

Guil Když tomu tak není, nerozezná je.

Ros Je vydán napospas živlům. /Olízne si prst a vztyčí ho vzhůru - tváří k obecenstvu/ Fouká od jihu?

/Upírají oči do obecenstva/

Guil N e v y p a d á moc jižně. Proč si to my

Ros Neřekl jsem, že si to myslím. Může to být cela klidně severák.

Guil To se mi nezdá.

Ros No jak myslíte - když na tom chcete trvat

Guil Počkejte - podle mého hrubého odhadu jsme přišli zhruba od jihu.

Ros Aha, rozumím. Kudy jsme to vlastně přišli

/Guil se nerozhodně rozhlíží/

Zhruba.

Guil /si odkašle/ Ráno by mělo být slunce na východě. Na to se myslím můžeme spolehnout.

Ros Že je ráno?

Guil Jestli je ráno a slunce stojí například tamhle /stojí proti obecenstvu, ukazuje doprava/, tak tamhle /ukáže před sebe/ je sever. Na druhou stranu jestliže ráno není a slunce stojí tamhle /ukáže doleva/... pak je sever... /nepřesvědčivě/ p o ř á d t a m h l e . /Pochvěš. Řečeno jinými slovy: jestli jsme přišli tamhle o d t u d /před sebe/ a je bude slunce tamhle /doleva/, ale je skutečně tamhle /doprava/ a je ráno, museli jsme přijít tamhle o t u d /ukazuje za sebe/, a jestli tamhle /doleva/ a slunce je ve skutečnosti tamhle /před sebe/, tak je teď odpoledne. Jestli ani jedna z těchto možností neplatí...

- Ros Proč nejedete ven a nepodíváte se?
- Guil Pragmatismus?! - Nic lepšího vás nenapa. Zdá se, že nemáte žádnou vlastní představu našeho stanoviště! Na tohle vám kompas odpoví, za to vám ručím. /Pauza/ Mimotohle vysoko na severu se to stejně nepozvenku je nejspíš tma jako v pytli.
- Ros Já jenom naznačuji, že poloha slunce, psvítí, vám poskytne hrubou představu o naopak zase hodiny, pokud jdou, vám poshrubou představu o poloze slunce. Zaponjsem už, co se snažíte určit.
- Guil Snažím se určit směr větru.
- Ros Tady přece žádný vítr není. P r ů v a to ano.
- Guil V tom případě jeho původ. Přibližme se zdroji a získáme hrubou představu, odkud jsme přišli - což nám pomůže zhruba určit kde je jih, abychom se měli o co opřít.
- Ros Zdvihá se z podlahy. /Zkoumá očima podl. Tam nemůže být jih, že ne?
- Guil To přece není žádný směr! Olízněte si p u nchy a zakroužte jím nad zemí.
- /Ros odhaduje vzdálenost ke svým r
- Ros To nepůjde, musel byste mi ho olíznout
- /Pauza/
- Guil Já osobně se kloním k názoru, že to neplavat.
- Ros Nebo já vám beze všeho olíznu váš.
- Guil Ne, děkuji vám.
- Ros Milerád vám s ním i zakroužím.
- Guil /Rosovu zátylku/ Co blázníte, proboha?
- Ros Chci vám jen prokázat přátelskou službu

Guil /poodstoupí/ Někdo by mohl přijít. Konec konců, počítali jsme s tím přece. Původně

/Delší pauza/

Ros Možná, že se všichni ušlapali, jak se se hrnuli. - Zavolejte na ně. Něco provokativního. Popíchněte je.

Guil Kola se dostala do pohybu a otáčejí se s odměřenou rychlostí, k níž jsme... odsou. Každý pohyb je diktován předchozím - v t smysl řádu. Dáme-li průchod svévoli, bud ho přinejmenším zmatek, a to bychom mohli ještě rádi. Neboť kdybychom náhodou, či hodou zjistili, nebo se jenom domýšleli, naše libovůle je součástí jejich řádu, p bychom věděli, že jsme ztraceni. /Posadí Jistému Činanovi z dynastie Tchang - z č je zřejmé, že to byl filozof - se jednou že je motýl; a od té chvíle si nebyl nik zcela jistý, zda není motýlem, kterému s že je čínským filozofem. Můžete mu záviděl byl vlastně pojištěný nadvakrát.

/Delší pauza. Ros pojednou vyskočí a zařve do obecnstva/

Ros Hoří!

Guil /je skokem na nohou/ Kde?

Ros Klid - demonstruju pouze zneužití svobod projevu. Abych dokázal, že vůbec existuji. /Opovržlivě hledí do obecnstva - pak za jinam - nakonec opět před sebe/ Nikdo se nehne. Klidně by taďy uhořeli. /Vyloví z svého měšce minci. Vyhodí ji, lapne ji v vzduchu, podívá se na ni. Vrátí ji do mě

Guil Co to bylo?

Ros Cože?

Guil Hlava, nebo orel?

Ros Ach. Nepodíval jsem se.

Guil Ale podíval.

Ros / Nepovídejte? /Vytáhne minci a prohlíží si
Máte pravdu - to mi něco připomíná.

Guil Co je poslední věc, na kterou se pamatujete

Ros Radši mi to nepřipomínejte.

Guil Překračujeme na své cestě mosty a pálíme je
za sebou a náš postup vyznačuje toliko záp
dýmu a pravděpodobnost, že nám kdysi slzel
oči.

/Ros k němu radostně přistoupí, mezi
palcem a ukazováčkem drží minci. Zakr-
jí druhou rukou, sevře obě v pěst a n-
táhne je před Guila. Guil se nad nimi
zamyslí. Ukáže na levou ruku a Ros ji
otevře - je prázdná/

Ros Ne.

/Znovu totéž. Guil opět ukáže na levou
ruku. Ros v ní ani tentokrát nic nemá.

Bluf na druhou!

/Znovu totéž. Guil klepne na jednu ru-
pak rychle na druhou. Ros mimoděk ote-
obě a ukáže se, že je má prázdné. Ros
rozesměje se a Guil vykročí do pozadí je-
viště. Ros se přestane smát, dívá se
nohy, poklepává si na šaty, tváří se
teně.

Vzápětí vejde Polonius následován her-
a Hamletem/

Polonius /vstupuje/ Pojdte, pánové.

Hamlet Vstupte za ním, pánové. Zítřejší nám zahrajete
/Stranou k Prvnímu herci, který uzavírá p-
Co tomu říkáš, příteli, nemohli byste zahr-
"Gonzagovo zavraždění"?

První herec Ale ano, Výsosti.

Hamlet Tak to zítřejší předvedete. Kdybych připsal
hry nějakých dvanáct, šestnáct veršů - nau-
se jim, vid, když to musí být?

První herec Ale ano, Výsosti.

Hamlet Výborně. Jdi za tím pánem, a ne aby sis l
dobíral.

/První herec schází k rampě, spatří
Rose a Guila. Zastaví se. Hamlet jde
za ním a bez pauzy je oslovuje/

Milí přátelé, večer na shledanou. Jste v
sincru vítání.

Ros Klaním se, pane.

/Hamlet odejde/

Guil Tak jste nás dostihli.

První herec /chladně/ Jak se to vezme, pane.

Guil Dávejte si pozor na jazyk, nebo vám ho vy
trhneme a zbytek odhodíme - jak se to dělá
na římské hostině se slavíkem.

Ros Utrhl jste mi ta slova ze rtů.

Guil Nebudete schopni slova.

Ros Zůstanete provždy němý.

Guil Jako statista při monologu.

Ros Jako slavík na římské hostině.

Guil Vaše dikce bude v tahu.

Ros Vaše role bude seškrtaná.

Guil Na pantomimu.

Ros Na dramatické pauzy.

Guil Nikdy už nenajdete vhodné slovo.

Ros Nepřelíznete si rty.

Guil Neochutnáte své slzy.

Ros Svou snídani.

- Guil Nepoznáte mezi tím rozdíl.
- Ros Žádný v tom ani nebude.
- Guil Utrhneme vám slova ze rtů.
- Ros Tak jste nás přistihli.
- Guil Tak jste nás dostihli.
- První herec /odměřeně/ Jak se to vezme! /Trpce/ Odešli jste od nás.
- Guil Ach! Zapomněl jsem - předváděli jste nám u cesty jakousi dramatickou scénu - cosi, o čem se často mluví v Novém zákoně. Jak to dopadlo, když jste hráli spatra?
- První herec Špatně - bez obecenstva a bez ohlasu.
- Guil Ano, je mi líto, že jsme to propásli. Doufám že jste nic nevyn nechali - zuřil bych při po myšlení, že jsem nepřišel o všechno.
- První herec /je stále podrážděnější, nyní vybuchne/ Nemůžeme se podívat jeden druhému do očí! /Pauza, opět se ovládá/ Nechápete, co je to za ponížení - být ošizení o jediný předpokl naší existence: aby se na nás někdo řá í v Zápletku už dospěla ke dvěma mrtvolám, když pochopili, že vysvlečení do naha uprostřed řítíme se do bezodné studně.
- Ros T o h l e je ta slavná osmatřicítka?
- První herec /nevnímá/ Spatřili jsme se náhle v pravém s - jako přiblblé děti, které se pitvoří v ša jaké jakživ nikdo nenosil, pronášejí slova, jakživ nikdo nevypustil z úst, v parukách s: sahají lásku slovy banálních rýmovaček, zab: se dřevěnými meči, jako kolovrátek chrlí fa: prohlášení víry a jalové přísliby pomsty - a naše gesto, každá naše póza se rozplývaly v kém liduprázdném vzduchu. Vykupovali jsme s: důstojnost od mraků a naslouchali nám jen ni chápaající ptáci. /Vyčítavě se na ně osopí/ C to nechápete!? Jsme h e r c i - lidské pro
- /V rozpacích před ním ustupují, jeho hl se zklidňuje/

Vzpomeňte si, v duchu, na tu nejtajnější... nejsoukromější... nejintimnější věc, kterou jste kdy udělali v přesvědčení, že nikdy n vyjde najevo... /Dává jim - a obecenstvu - čas na rozmyšlenou/

/Ros se začne tvářit nejistě/

Už si vzpomínáte? /Útočí na ně hlasem i po hlavy/ N u ž e , j á v á s p ř i t o v i d ě l !

/Ros vyskočí a vztekle to popírá/

Ros

Tak to teda ne! To je lež! /Zarazí se, nervózně se zahihňá do vzduchoprázdna a opět posadí/

První herec

Jsme herci... Dáváme všanc sami sebe, prodchnuti důvěrou v ustálené zvyklosti našeho řemesla: že se na nás bude někdo dívat. A pak se diváci postupně vytratili, že nezůstal nikdo. Byli jsme zaskočení, ocitli jsme se na suchu. Až do vrahova dlouhého monologu jsme neměli chvíli času rozhlédnout se kolem; a pak jsme ztuhli, kde jsme stáli: naše oči hledaly vaše tváře, zprvu ještě v dobré víře, pak už nejistě a posléze v čím dál tím větší zoufalství, ale každý trs trávy, každý pařez, každý zjevný kout kol dokola zel přenotou a král-vrah sděloval svou strašlivou nekonečnou vinu pustému obzoru... Otáčeli jsme hlavy do všech stran s ostražitostí jeťřek; mrtvola neposkvrněné Rosalindy prokouvala mezi prsty a Králi přeskakoval hlas. Ale zvyk a bezmezná důvěra, že nás obecenství špehují zpoza nejbližšího křoví, hnaly naše těla, aby klopýtala dále ještě dlouho poté, co byla zbavena všeho významu, dokud se jak splašené spřežení nezchvátila a nestrnula na místě. Ale nikdo se neukázal. Nikdo nás nevypískal. Všude kolem vládlo mrtvé ticho a ho tíže padla na nás; bylo to necudné. Odlo jsme své koruny, meče a zlatem krumplovaná čepice a mlčky jsme se vydali na cestu k Elsin

/Ticho. Potom Guil zvolna, odměřeně z
tleská/

Guil /ironicky/ Skvěle předneseno - málem jste
vehnal slzy do očí! Snad jen těch metafor
příliš. Ale to není kritika - pouze věc os
vkusu. Přišli jste tedy - s pomstou v srdce
Obrazně řečeno - samosebou. Ale řekněme, ž
to odčinili; jistě nepochybujete, komu můž
děkovat za své vystoupení u dvora.

Ros Spoléháme na vás, že ho přivedete k rozumu
Jste zábavou, k níž jsme ho zlákali... /ne
ubrání se a krátce se zahihňá, ale vzápětí
se opět vzpamatuje/ ... nemyslím tím samos
ty vaše obvyklé prasečinky. Královskou rod
nemůžete považovat za lidi s normálními zv
lými choutkami. Nemají o něčem takovém pot
a vy zas netušíte zbla o nich, naštěstí pr
strany. Sehrajte jim tedy dobré čudné před
vení přijatelné pro celou rodinu, jinak si
žete být jisti, že budete hrát dneska veče
v hospodě.

Guil Nebo zítra.

Ros Nebo vůbec nikde.

První herec Už jsme tady vystupovali. Vždycky tu hraje

Guil Vy jste už pro něho hráli?

První herec Ano, pane.

Ros A jaké má sklony?

První herec Klasické.

Ros Pikantní!

Guil Co budete hrát?

První herec "Gonzagovo zavraždění".

Guil Rychlý spád a stohy mrtvol zaručeny.

První herec Obratně vykradeno z italských předloh...

Ros O čem to je?

První herec O králi a o královně...

Guil Úniková tematika! A co dál?

První herec Krev...

Guil ... láska a krasomluva.

První herec Ano. /Odchází/

Guil Kam jdete?

První herec Mohu si jít kam chci.

Guil Je vidět, že se vyznáte.

První herec Nejsem tady poprvé.

Guil My jsme tu pořád jako ztraceni.

První herec [Hlavně abyste neztratili hlavu.]

Guil To soudíte z okolností?

První herec Ze zkušenosti.

Guil Nejste tady poprvé.

První herec A vím, odkud vítr fouká.

Guil Hrajete to na dvě strany, co? To je mazan. Ale pro vás je to zřejmě druhá přirozenost, když jste takříkajíc od fochu.

/Hercův vážný výraz se nezmění. Vykr
opět k odchodu. Guil mu zastoupí cestu.

Pravda je taková, že vaše společnost je na-
vzácná, neboť jinou nemáme. Až příliš dlouho
jsme byli odkázáni na vlastní nápady - čili
pak jen uvítá tu svíravou nejistotu být od-
kázán na nápady někoho dalšího.

První herec Nejistota je docela normální stav. Nejste
ná výjimka. /Znovu chce odejít/

Guil /ztrácí sebekontrolu/ Ale co teď proboha
děláš?

- První herec Uvolněte se. Přizpůsobte se. Každý to tak. Nemůžete se ubírat životem a na každém k zkontrolovat svoji situaci.
- Guil Když ale nevíme, co se děje, ani co si p sami se sebou. Nevíme, jak se máme chová
- První herec Chovejte se přirozeně. Hlavně že víte, p jste tady.
- Guil Víme jen to, co nám řekli, a to je trochu A jak je nám známo, není to ani pravda.
- První herec Jak je všeobecně známo, nic není pravda. je otázkou důvěry; pravda je pouze to, co pravdu pokládá. Takové je oběživo světa. že nemá žádnou hodnotu, ale na tom nezále pokud je všichni akceptují. Naše jednání kládá na předpokladech. Co předpokládáte?
- Ros Hamlet je k nepoznání, po těle i po duchu Musíme zjistit důvod jeho trápení.
- Guil Od něj se člověk mnoho nedozví.
- První herec Od koho se dneska něco dozvíte?
- Guil Je - zasmušilý.
- První herec Zasmušilý?
- Ros Šílí.
- První herec Jak šílí?
- Ros Aha. /Guilovi/ Jak šílí?
- Guil Je spíš nerudný, než že by šílel.
- První herec Zasmušilý.
- Guil Rozladěný.
- Ros Náladový.
- První herec Namrzely.
- Guil Zatvrzelý. A přesto.

Ros Jistě.
 Guil Například.
 Ros Mluví sám k sobě, což by svědčilo o šílenosti.
 Guil Kdyby nemluvil rozumně, což mluví.
 Ros Což svědčí o opaku.
 První herec Čeho?

/Krátká pauza/

Guil Myslím, že jsem na to přišel. Člověk, který mluví rozumně sám k sobě, není o nic šílenější než člověk, který vykládá nesmysly jiným.
 Ros Nebo právě tak šílený.
 Guil Nebo právě tak šílený.
 Ros A on dělá oboje.
 Guil No prosím.
 Ros Je nepřítomně rozumný.

/Pauza/

První herec Proč?
 Guil Aha. /Rosovi/ Proč?
 Ros Právě.
 Guil Právě co?
 Ros Právě proč.
 Guil Právě proč o o ?
 Ros Co?
 Guil P r o č ?
 Ros Co proč, právě?
 Guil Proč je šílený?!

- Ros J á nevím!
- /Zavíření bubnu/
- První herec Ten stařec má za to, že mezi ním a jeho dcerou
vzkvétá láska.
- Ros /zděšeně/ Můj ty Bože! To je trochu silná
- První herec Ne, ne, ne - o n přece žádnou dceru nemá
ten stařec si myslí, že mezi ním a jeho dcerou
- Ros Mezi tím starcem a...?
- První herec Mezi Hamletem a starcovou dcerou, si myslí
stařec.
- Ros Ha! Už to začíná brát smysl! Neopětovaná
- Guil /Prvnímu herci/ Jak to víte?
- První herec Naslouchám s uchem přiloženým k zemi.
- Guil Jednou vám někdo šlápne na hlavu.
- /První herec vykročí k odchodu/
- /Guil despoticky/ Nikdo neopustí místnost!
- /Pauza, nejistě/ Pokud nebude mít p á d r
důvod.
- První herec Proč ne?
- Guil Tohle věčné špacírování je čím dál svévoln
- valcm ztrácím přehled. Od této chvíle p
jen rozumné důvody.
- První herec /zamyšleně/ Já mám důvod...
- Guil A to?
- První herec /si vzpomíná/ Musím se naučit roli.
- Guil Odchod!
- První herec Dobrý den!
- Guil Dobré jitro!

Ros Dobré odpoledne!

Guil Dobrou noc!

První herec Sbohem!

/První herec odejde do postranních k
Ros si přiloží ruce k ústům a řve na
nou stranu/

Ros Další!

/Nikdo však nepřichází/

Guil Co jste čekal?

Ros Něco... někoho... nic!

/Usednou tvářemi k obecenstvu/

Nemáte hlad?

Guil Ne. Vy ano?

Ros /přemýšlí/ Ne. Vzpomínáte si na ten peníz

Guil Ne.

Ros Myslím, že jsem ho ztratil.

Guil Jak vypadal?

Ros Už přesně nevím.

/Pauza/

Guil Aha, ten peníz... to bylo chytré.

Ros Ani nevím, jak se mi to povedlo.

Guil Nejspíš samo od sebe.

Ros Ano, myslím, že by to byl parádní trhák.

Guil Udělejte to ještě jednou.

/Krátká pauza/

- Ros To si nemůžeme dovolit.
- Guil Ano, musíme myslet na budoucnost.
- Ros To je normální.
- Guil Dočkat se budoucnosti. Ostatně budoucnost prožíváme neustále... teď... a teď... a te
- Ros Takhle byste mohl pokračovat navěky. Tedy n a v ě k y - to asi ne. /Pauza/ Představ jste si někdy, že jste umřel a ležíte v tr se zatlučeným víkem?
- Guil Ne.
- Ros Já taky ne... Je to hloupost, trápit se ně takovým. Rozumíte, člověk si to představuj jako by byl v té truhle ž i v ý , a zapo na skutečnost, že bude m r t v ý ... a t přece náramný rozdíl... nemyslíte? Chci ří že byste vůbec nevěděl, že v nějaké truhle nemám pravdu? Bylo by to úplně totéž, jako v té truhle š p a l . Ne snad že bych rá spal v truhle, to ne, rozhodně ne v truhle špetky vzduchu - člověk by se mohl probudi mrtvý, a kde by pak byl? Nemluvě o tom, že v truhle. Upřímně řečeno: tohle pomyšlení mi pranic nezamlouvá. Proto o tom radši ne přemýšlím...

/Guil se neklidně ošívá, halí se do p

Protože to byste byl naprosto bezmocný, ne pravdu? Byl byste nacpaný do truhly, a to , provždy. To není zrovna příjemné pomyšlení když vezmeme v úvahu, že jste mrtvý. Z v kdybyste byl mrtvý, no řekněte - z e p t e se sám sebe, jak byste mi odpověděl, bych se vás teď zeptal, jestli chcete, aby vás nacpal do truhly raději živého nebo mrt. Přirozeně že byste byl radši živý. Pořád le život v truhle než vůbec žádný, říkal byste. Měl byste přinejmenším jistotu naděje. Ležel byste a říkal si - zaplaťpánbůh, že nejsem. Každou chvíli může někdo přijít, zabuší na a řekne, abych vylez ven. /Buší pěstni do hy/ "Haló, vy tam, pane XY! Polezte ven!"

Guil /vztekle vyskočí/ Nemusíte to takhle roz-pitvávat!

/Pauza/

Ros Na vašem místě bych o tom nepřemýšlel. Bud vás to jenom trápit. /Pauza/ Věčnost je st hrozná věc. Chci říct - kdy vlastně skončí /Pauza, pak živě/ Potkají se v nebi dva pr křesťané. "Vždyť to je Šavel z Tarsu!" křičí jeden. "Co v y tady děláte?"... "Jakýpak Šavel," povídá ten druhý, "já jsem teď Pav /Neklidně vstane a rozhodí ruce/ Jim je to Nic pro ně neznaménáme. Nepřijdou - ani kd chom mlčeli tak dlouho, až bychom z toho z lenali.

Guil Zmodrali, zrudli.

Ros V dostavníku se potkají křesťan, muslim a "Silbersteine!" povídá žid, "kdopak je ten přítel?"... "Jmenuje se Abdulláh," odpoví "ale můj přítel to už není - dal se pokřtí /Opět vyskočí, dupne a volá do postranních No tak, my víme, že tam jste! Vylezte a ře něco! /Pauza/ Neumíme se ovládat. Ani troc /Přechází po jevišti/ Jaké to asi bylo, kd člověk poprvé dozvěděl o smrti? Někde v dě musela být přece chvíle, kdy vás poprvé na že tu nebudete věčně. Musel to být notný š určitě se zaryl do paměti. A přesto si na nevzpomínám. V životě jsem po něm nevzdech Co z toho vyplývá? Zřejmě se s tušením smr už rodíme. Ještě dříve než pro ni máme slo dříve než víme, že vůbec nějaká slova jsou přicházíme na svět potřísnění krví a pozná že pro všechny kompasu světa platí pouze j směr a jeho jedinou mírou že je čas. /Přem mluví stále zoufaleji a překotněji/ V cirk na indočínských hranicích se potká hinduis buddhista a kretitel lvů. /Vykřikne/ Nemaj pro nás špetku účty! Ale já to tak nenechám Budoucnost nás zaznamená. /Prudce se otočí tváří do postranních kulis/ Jen si tam zůs Zakazují komukoliv vstoupit!

/Nikdo nepřichází/

/Ros těžce oddychuje/ To už je lepší...

/Vzápětí vstoupí za jeho zády celý vznešený průvod. Vpředu Claudius, Gertruda, Polonius a Ofélie. Claudius vezme Rose za loket a okamžitě se pustí do debaty – viz Shakespeare třetí dějství, první scéna. Guil dá hledí do publika, zatímco Claudius, Ros a ostatní přecházejí do zadní části jeviště a obracejí se/

Guil Smrt, po níž přijde věčnost... nejhorší z světů. To je strašné pomýšlení.

/Otočí se, až když přijde čas, aby připojil k rozhovoru Claudia, Gertru a Rose, kteří opět scházejí k rampě.

Gertruda A jak vás Hamlet přijal?

Ros Velmi šlechetně.

Guil /se bezprostředně přidává/ Musel se ovšem přemáhat.

Ros /očividně lže, uvědomuje si to a je to na vidět; snaží se zachytit Guilův pohled/ Sám mluvil málo, ale otázky nám zodpověděl.

Gertruda Zkusili jste už zlákat ho někdy k zábavě?

Ros Má paní, na cestě sem jsme předhlonili herce. Když jsme to řekli princovi, zdálo se, že ho ta zpráva těší. Už jsou tu a princ jim, pokud vím, dal příkaz hrát dnes večer.

Polonius Dal! A já mám vyřídit, že snažně prosí Vaše Veličenstva, aby se také přišla podívat.

Claudius Přijďme s radostí. Jsem spokojen, že ho zas něco chytlo u srdce. Vy, pánové, v něm žijte tuhle chuť. Ať se co nejvíc oddá zábavám.

Ros Splníme vaše přání, Výsosti.

Claudius /odvádí celý průvod z jeviště/
 Jdi také, Gertrudo. Co nevidět
 sem přijde Hamlet. Vzkázal jsem už pro
 Setká se tady v síni s Ofélií,
 jako by k tomu došlo náhodou...

/Claudius a Gertruda odejdou/

Ros /nevrle/ Člověk tady nemá chvilku klidu
 Dvnitř a ven, hned sem a hned zas tam,
 vrhají se na nás ze všech stran.

Guil Vy nikdy nejste spokojen.

Ros Vždycky na nás padnou jen tak mimochodem
 Proč bychom taky jednou m y nemohli p
 kolem n i c h ?

Guil Jaký je v tom rozdíl?

Ros Já jdu.

/Ros se zahalí do pláště. Guil si
 nevšímá. Ros váhavě odchází dozadu
 Zadíává se ze scény ven a rychle se
 vrátí/

Přichází.

Guil Co dělá?

Ros Nic.

Guil Musí něco dělat.

Ros Jde.

Guil Po rukou?

Ros Po nohou.

Guil Dočista nahý?

Ros Dočista oblečený.

Guil Nemá o kolečko víc?

Ros Ani jsem si nevšiml.

Guil Nemohlo vám to uniknout?

Ros Neřekl bych.

/Pauza/

Guil Zaboha mě nenapadá, jak se s ním dát do ře

/V pozadí vstoupí Hamlet, zastaví se a zvažuje pro a proti odchodu ze žive Ros a Guil ho pozorují/

Ros A třeba je zrovna tohle ten pravý moment... Co kdybych ho... oslovil?... Ano, zdá se že udeřila má chvíle... Když se ho zeptám zpřímá... jako chlap chlapa... bez okolků. Poslyš, co má tohle všechno znamenat?... T nějak. Ano. Ano, měl bych tu šanci popadno všema deseti, abych tak řekl... kdyby se n ptal... Ale proč mluvit o darovaném koni, ses mu ještě nepodíval na chrup, a tak dál /Vykročí směrem k Hamletovi, ale ztratí od Vratí se/ Jsme přestrašení, to je náš prob Když dojde k věci, podléháme síle jejich o nosti...

/Vstoupí Ofélie s modlitební knížkou, zbožné procesí o jediné osobě/

Hamlet Vílo, vzpomeň v modlitbách na mé hříchy.

/Ofélie se při zvuku jeho hlasu zastaví a počká, aby se k ní mohl připojit/

Ofélie Výsosti, jak jste se měl ten celý dlouhý č

Hamlet Pokorné díky, pěkně, pěkně, pěkně.

/Zabráni do hovoru odejdou z jeviště/

Ros Připadám si, jako bych bydlel ve veřejném

Guil Bylo to strhující. Už jsem se bál, že to s přímým chlapeckým přístupem v nejlepším přel zíte. Jestli vám mohu radit - kušte a pasat se. A zbavte se té zvilosti.

Ros /na pokraji slz/ Já už to dál nevydržím!

/Vstoupí ženská postava, zdánlivě krá
Ros k ní zezadu přistoupí, zakryje jí
kama oči a se zoufalou rozverností ř:

Hádej, kdo jsem?

První herec

/se právě objevil na okraji přední části ;
Alfréde!

/Ros spustí ruce a prudce se otočí. I
Alfréda v ženských šatech a plavcovla
paruce. První herec zůstává stát na s
místě vpředu. Ros k němu přejde. Prvr
herec se ani nepohne. Stojí těsně pro
sobě/

Ros

Dovolíte?

/První herec zdvihne nohu bližší hled
Ros se skloní a položí ruku na podlahu
První herec došlápne. Ros vykřikne a
skočí/

První herec

/vážně/ Odpusťte.

Guil

/Rosovi/ Co vám udělal?

První herec

Postavil jsem nohu na zem.

Ros

Měl jsem na zemi ruku!

Guil

Vy jste mu strčil ruku pod nohu?

Ros

Já...

Guil

Co vás k tomu vedlo?

Ros

Napadlo mě... /Chytí se Guila/ Neopouštějte
/Vrhne se k východu z jeviště/

/Vstoupí herec převlečený za krále. Ro
polekaně couvne, rozběhne se na druhou
stranu. Vstoupí dva herci v pláštích.
Ros to zkusí jiným směrem, ale odtud
vstoupí další herec a Ros se uchýlí do
středu scény. První herec věčně zatles

První herec

Tak prosím! Nemáme moc času.

Guil

Co to má znamenat?

První herec

Generální zkouška. Kdybyste byli tak las a ustoupili kousek stranou... tak... to /Hercům/ Všichni připraveni? A pamatujte probiha, co hrajeme. /Rosovi a Guilovi/ pujeme takřka pořád ve stejných kostýmech; potom zapomínají, koho vlastně představu víte... Nešťoukej se v nose, Alfréde. Kr. to dělají s promyšlenou elegancí, již ma. v krvi... Výborně. Tak ticho. Začínáme!

Divadelní král

Už třicetkrát nad mořským příbojem...

První herec

/zloštěně vyletí/ Ne, ne, ne! Začíná se n. hrou, Vaše zpropadené Veličenstvo! /Rosovi a Guilovi/ Vyšli trochu ze cviku, ale ve scénách smrti se okamžitě chytí - rozněci jejich poetické střevo.

Guil

To rád slyším.

První herec

Není nic nepřesvědčivějšího než nepřesvědč. smrt.

Guil

To jistě.

První herec

/tleskne/ První dějství - jedeme.

/Pantomima. Sladká melodie zobcové : Divadelní král a divadelní královna objímají. Královna pokleká a pateticky vyznává králi svou lásku, on ji zvedá a kladé jí hlavu na rameno. Pak uléhá. Když královna vidí, že usnul, odchází.

Guil

K čemu ta němohra?

První herec

Víte, to je taková finta - přispívá k lepší srozumitelnosti následujícího děje; pocho. že jsme svázání řečí, která nedostatek st. nahrazuje nejasností.

/Pantomima pokračuje - přichází další. Bere spáči jeho korunu a líbá ji. Př. s sebou lahvičku s jedem, který teď spáči do ucha, odchází. Spáči se teat. svíjí v křečích, umírá/

Ros Kdo to byl?

První herec Králův bratr a princův strýc.

Guil To nebylo moc bratrské.

První herec Ani moc strýcovské, jak se ještě ukáže.

/Divadelní královna se vrátí, vidí že král je mrtev, a pateticky dává najevo svůj žal. Travič se vrátí v doprovodu dvou mužů v dlouhých pláštích. Travič předstírá, že ji utěšuje. Muži odnášejí mrtvé tělo. Travič nabízí královně dary, uchází se o její přízeň. Ta se zprvu chová nepřístupně, pak však jeho lásku přijímá. Pantomima končí, zároveň se ozývá žalostný ženský pláč a vsouvá nařikající Ofélie, provázena v patách hysterickým Hamletem, který kolem ní krouží a křičí na ni. Dojde doprostřed scény/

Hamlet Jděte s tím, už dost - z toho jsem se z

/Ofélie klesá na kolena a pláče/

Říkám vám: konec manželství! /Zvýší hlas
ho slyšeli i herci, kteří stojí jako zt
Kdo už se vzali /naklání se k divadelní
lovně a traviči, promlouvá k nim tichým
vým hlasem/ - mimo jediného - budou žít
/Krátce, nevěsele se na ně usměje a zač
vat z jeviště, závěrečná slova pronáší
zvýšeným hlasem/ Ostatní zůstanou, jak

/Odchází, ale přistoupí ještě k Of
která se potácí uprostřed jeviště,
a úsečně jí vyštěkne do ucha posle
větu/

Do kláštera, jdi už! /Odejde/

/Ofélie padá v horní části scény n
lena, její vzlyky jsou téměř nesly
Chvilka ticha/

- Divadelní král Už třicetkrát nad mořským příbojem...
- /Vstoupí Claudius s Poloniem, dojde k Ofélii, zdvihnou ji. Herci se sklennými hlavami odskočí stranou/
- Claudius Ne, láskou netrpí. A nešílí, i když tu mluvil trochu zmateně. Pod tíhou sklíčenosti, v hloubi duše v něm zvolna něco zraje k životu. Až se to vyklube, mám obavy, že budu v nebezpečí. Nemíním nečinně čekat. Rozhodl jsem se, že odpluje co nejdřív do Anglie...
- /Všichni tři - Claudius, Polonius a Ofélie - odcházejí. První herec vykročí vpřed a tlesknu si zjedná pozornost herců/
- První herec Pánové!
- /Obrátí se k němu/
- Moc nám to nejde. Stále se do toho ne a vpravít. /Guilovi/ Co si o tom myslíte v
- Guil Co bych si měl myslet?
- První herec /hercům/ Pořád to není dost přesvědčivé.
- /Ros, který došel napůl cesty k Ofé se teď vrací zpátky/
- Ros Nepřipadalo mi to jako láska.
- Guil Teď abychom začali znovu od začátku...
- První herec /hercům/ Byl to zmatek nad zmatek.
- Ros /Guilovi/ A večer z toho bude chaos.
- Guil Držte se zpátky - jsme pouzí diváci.
- První herec Dějství druhé! Na místa!
- Guil To ještě nebyl konec?
- První herec Tohle je u vás nějaký konec? - Když prak každý ještě dýchá? Probůh, to ne - jen p vaši mrtvolu.

- Guil Jak si to mám vykládat?
- První herec Smrtelně vážně. /Krátce se zasměje, ale v příští chvíli jako by se v životě nezasmál/ Každé umělecké dílo má **svůj** rozvrh - to přece jistě víte. Události musí dospět ke svým estetickým, morálním a logickým závěrům.
- Guil Což v tomto případě znamená co?
- První herec Totéž co ve všech ostatních - směřujeme k okamžiku, kdy každý, kdo byl předurčen k smrti, zemře.
- Guil Předurčen?
- První herec Mezi "toť pouhý zákusek" až po "jaká to tragická ironie" existuje dostatečně široká škála, kde můžeme uplatnit své osobní nadání. Vzato kolem a kolem došly věci daleko, kam až dojít mohou, když se zhoršily, do jaké se zhoršily. /Nasadí usměv/
- Guil Kdo o tom rozhoduje?
- První herec /se přestane usmívat/ R o z h o d u j e
Tak stojí psáno. /Odvrátí se/

/Guil ho popadne za rameno a prudce otočí zpět/

/Prvního herce to nevyvede z klidu/ Chcete být utlocitný, jaktěživo se nedomluvíme kazují k ústní tradici. Abych tak řekl.

/Guil ho pustí/

Pochopte, že jsme herci. Řídíme se předem - nemáme návyk v y b r a n o u . Lotři nešťastně, dobráci nešťastnou náhodou. Je smysl tragédie. /Volá/ Na místa!

/Herci zaujmou postavení pro další pantomimický výstup, v tomto případě milostnou scénu, smyslnou a vášnivou mezi divadelní královnou a králem-vičem/

Začínáme!

/Milenci začnou hrát. První herec přerokotně komentuje jejich počínání Rosov a Guilovi/

Když zavraždil svého bratra a získal si vd - uchvátil travič trůn! Zde ho vidíme, jak spolu s královnou povolují uzdu nespoutané vášni! Ona, dosud netušíc, že muž, jehož d v objetí....!

Ros Haló - počkejte - to nejde! Tohle hrát nemůžete!

První herec Proč ne?

Ros To se přece nehodí - lidé se chtějí b a v - nechtějí se dívat na takováhle mrzká a b důvodná svinstva.

První herec To jste na omylu - žádají si právě tohle! Vraždu, svedení a krvesmilstvo - co byste chtěl - a n e k d o t y ?

Ros Poctivý příběh se začátkem, prostředkem a

První herec /Guilovi/ A vy?

Guil Já dávám přednost umění před zroadlem živo pokud vám to nevadí.

První herec Jakož i já, paně. /Náruživě se objímající milencům/ Stačí, nemusíte to tak prožívat.

/Milenci vstávají/

/První herec Guilovi/ Za minutku přichází jeviště jako Lucianus, králův synovec! /Obtvoří svoji pozornost k hercům/ Další scéna!

/Herci se rozestaví k další části par mimy, v níž První herec předvádí svá ravá muka - choreograficky stylizované ústí v jímavou scénu s královnou - pokojová scéna, Shakespeare, třetí dč čtvrtá scéna - a silně stylizovanou p vou Polonia, skrytého za závěsem. (P zastupuje zavražděný král.) První herc zatím pokračuje ve svém zadýchaném k táří pro Rose a Guila/

Lucianus, králův synovec... připravený o t
strýcem a zdrcený krvesmilným snatkem své
přichází o rozum... uváděje celý dvůr ve z
a rozčilení, když se u něho střídá trpká z
šilost s nespoutaným šílenstvím... kolísají
sebevražedných /pózuje/ k vražedným choutk
/zde zabíjí "Polonia"/... aby konečně přede
pil před svou matku v provokativně dvojsmy
výjevu... /poněkud oidipovské objetí/ a vy
ji, aby se přiznala a kála ze svých hříchů.
/Zvedá se od královny, nepřestává mluvit/
Král... /postrčí kupředu krále-traviče/ sou
vinou - štvaný strachem - se rozhodne vypra
synovce do Anglie - a pověří tímto posláním
usměvavé společníky - přátele - dvořany - a
špehy... /Otočí se, aby svedl krále-traviče
se dvěma herci v pláštích/

/Herci poklekají a přijímají od krále
stočený list/

... Odevzdá jim průvodní list k anglickému
dvoru...! Pak odplouvají - na palubě lodi..

/Špehové se postaví z obou stran vedle
Prvního herce a všichni tři se mírně
pohupují, naznačujíce pohyb lodí; Prvn
herec pak odstoupí stranou/

... až konečně doplují do Anglie...

/Jeden ze špehů si zaclání rukou oči
a zírá k horizontu/

... vystoupí na břeh - a stanou před anglick
králem... /Otočí se kolem dokola/ Anglický
/Změnou pokrývky hlavy vytvoří anglického k
ze zbývajících herce - tedy z toho, který h
původně zavražděného krále/ Ale kde je princ
Kde tomu je konec? Spiknutí dozrálo - vrtoch
osudu a lsti jim vložil do rukou dopis, kter
pečetí jejich smrt!

/Špehové předkládají dopis; anglický kr
si jej přečte a dává příkaz k jejich po
pravě. Vstanou z pokleku a První herec
před popravou strhne pláště/

Zrádci, kteří sami sobě vykopali jámu... Nebo snad oběti bohů? - To se už nikdy nedozvíme!

/Až dosud běžela celá pantomima jako po másle, ale teď vystoupí Ros kupředu a přeruší ji. Rose k tomuto kroku přiměla skutečnost, že špehové mají pod svými pláštěmi stejné kazajky jako Ros a Guil, kterým ovšem nyní také zakrývají pláště. Ros ne důvěřivě přistoupí ke "svému" špehovi. Nemůže pochopit, proč je mu jeho obličej povědomý. Přistupuje ještě blíže, dotýká se kazajky a zamyšleně říká.../

Ros

Jestli to není tím...! Ne, okamžik, neříkejte mi to - je to už dávno - kde to vůbec bylo? Ach, to mě přivádí zpátky - kdy to jen bylo? Vás přece znám, že ano? Nezapomínám tváře, které jednou spatřím... /prohlíží si špehův obličej/ ale vaši neznám. Chvilí jsem si mysl - ne, neznám vás, že ne? Ano, obávám se, že jste na omylu. Musel jste si mě s někým splést.

/Guil mezitím přistoupil k druhému špeho - přemýšlí se svráštěným obočím/

První herec

/Guilovi/ Je vám ta hra povědomá?

Guil

Ne.

První herec

Jsou to hotová jatka - osm mrtvol dohromady. Znameníť příležitost ukázat se v nejlepším světle.

Guil

/podrážděně, pantomima a komentář ho postupně vyvedly z míry/ Vyl - Co v y víte o s m r

První herec

Smrt hrají herci ze všeho nejlépe. Musí umět užít každého nadání, jehož se jim dostalo, a nadáním je umírat. Umějí umírat hrdinsky, směšivě, ironicky, pomalu, náhle, odporně, půvabně či zalou důstojností. Mé vlastní nadání je ovšem leko všestrannější. Vnukám truchlohře smysl; který ve skutečnosti neobsahuje; ale občas unáší z příběhu tenký paprsek světla, který - jsa na pod správným úhlem - dokáže rozlousknout skořápku smrtelnosti.

Ros

A nic víc - než umírat - nedovedou?

První herec

Ne, kdepak - překrásně zabíjejí. Po pravdě řečeno, někteří z nich dokonce lépe zabíjejí než umírají. Ti ostatní pak lépe umírají než zabíjejí. Je to sehraná tlupa.

Ros

Kterí jsou kteří?

První herec

Na tom už tak nezáleží.

Guil

/zastřeně, posměvačně/ Herci! Řemeslníci laciné truchlohry! To není s m r t ! /Klí něji/ Ječíte, chroptíte a klesáte na kolena ale tím ještě diváky o smrti nepřesvědčíte nezaskočí je bez ohlášení, aby v jejich lebkách rozezněla ten neodbytný šepot - "I ty jednoho dne umřeš!" /Napřímí se/ Umíráte příliš často; jak si ještě můžete myslet, že v smrti někdo uvěří?

První herec

Právě naopak, tohle je jediná smrt, na kterou lidé věří. Jsou na ni zvyklí. Měl jsem kdys herce, který byl pro krádež ovce - nebo snad jehněte, zapomněl jsem už, co to bylo - odsouzen k smrti na šibenici, a já dostal svolení oběsit ho uprostřed hry - musel jsem sice zápletku trochu předělat, ale myslel jsem, že to bude efektivní, rozumíte - a to byste nevěřili, jak byl nepřesvědčivý! Člověk mu prostě nedokázal uvěřit - však taky obecenstvo pískalo a házelo po nás buráky, vyřčená k a t a s t r o f a ! - A on tam stále jak tvrdé Y a brečel - dočista vypadl z role jenom tam stál a brečel... Nechtěl bych to žít znovu.

/V dobré náladě se První herec opět vrací k pantomimě: Špehové čekají na svoji pravdu z rukou Prvního herce, který zpočátku vytahuje dýku/

Obecenstvo ví, co může očekávat, a to je to všechno, veš je svolné uvěřit. /Špehům, do kterých vráží dýku/ Předvedte se!

/Špehové zdlouhavě a celkem obstojně Světla počnou zhasínat a slábnou po dobu jejich umírání a Guillovy promluvy

Guil

Ne, ne, ne... špatně jste mne pochopil... smrt se nedá zahrát. S k u t e č n o s t smrti nemá nic společného s tím, co vidít - smrt není chroptění a krev a zmítání tě na podlaze - to ještě není smrt. Smrt je prostě člověk, který se již neobjeví, nic víc - jednu chvíli ho vidíte, druhou už n to je to jediné, co je na tom skutečného: hned je zde a hned zas není a víckrát se už nevrátí - je to odchod ze scény, nenápadný a neohlášený, zmizení, jež postupně nabývá na váze, až konečně ztěžkne smrtí.

/Špehové nehybně leží, nejsou takřka vidět. První herec k nim přistoupí a přehodí přes ně jejich pláště.

Ros začne pomalu tleskat.

Tma.

Vteřina ticha, náhle značný hluk.

Výkřiký: "Král vstává!"... "Zaražte hru!"... A volání: "Světlo, světlo, světlo!"

Když se po několika vteřinách rozsví budí to dojem východu slunce.

Scéna je prázdná až na dvě postavy, které zakryty pláští leží na zemi, přibližně na stejných místech, jaká zaujímalí mrtví špehové. S přibývajím světlem v nich poznáváme Rose a Guil kteří pohodlně odpočívají. Ros se zd opírá se o lokty, stíní si oči a dív do hlediště. Konečně říká.../

Ros

Takže východ musí být tamhle. Tolik snad předpokládat můžeme.

Guil

Já nic nepředpokládám.

Ros

Nebojte se, všechno je v pořádku. Je to s Východ je tamhle.

Guil

/vzhlédne/ Kde?

Ros

Díval jsem se, jak vychází.

Guil

Ne... to světlo tu bylo pořád, pochopte, vy jste otevíral oči příliš, příliš pomal. Kdybyste se díval tamhle, přísahal byste, východ je t a m .

- Ros /vstává/ Vy jste samý předsudek.
- Guil Už jsem se dal párkrát napálit.
- Ros /hledí přes hlavy obecnstva/ To mi něco pomíná.
- Guil Čekají, co uděláme.
- Ros Starý, poctivý východ.
- Guil Setvaže se pohneme, začnou se sem hrnout všech stran, vykřikovat nesrozumitelné kazy, mást nám hlavu záhadnými poznámkami honit nás od čerta k ďáblu a plést si na jména.
- /Ros začne odporovat, ale sotva otevře ústa, když se za scénou ozve.../
- Claudius /naléhavě/ Hej, Guildensterne!
- /Guil stále leží obličejem k zemi.
Krátká pauza/
- Ros a Guil /současně/ Volají vás...
- /Guil zuřivě vyskočí, vstoupí Claudius a Gertruda. Jsou na pokraji zoufalosti.
- Claudius Zjednejte další pomoc, přátelé.
Šílený Hamlet zabil Polonia
a jeho tělo někam odvěkl.
Pospěšte prince najít, domluvte mu.
Mrtvého přineste pak do kaple.
- /Spěšně zas odcházejí z jeviště/
- Svolám své moudré rádce, Gertrudo.
Řeknu jim, jak chci jednat...
- /Odešli. Ros a Guil nehybně stojí/
- Guil Nuže...
- Ros Jistě...
- Guil Nuže, nuže.

Ros Jistě, jistě. /Přikývne s falešnou sebedůvěrou.
Pospěšte ho najít. /Pauza/ A tak dále.

Guil Jistě.

Ros Nuže. /Krátká pauza/ To je krok tím pravým směrem.

Guil Vy jste ho neměl rád?

Ros Koho?

Guil Milostivý Bože, doufám, že pro nás bude
prolito více slz!...

Ros Je to jistý p o k r o k , nemyslíte? Cosi
konkrétního. Pospěšte ho najít. /Rozhlíží se
aniž by se pohnul z místa/ Kde bychom tak za-
čali...? /Udělá krok k postranním kulisám
a zastaví se/

Guil Nuže, to je krok tím pravým směrem.

Ros Myslíte? Může být kdekoliv.

Guil Dobrá - jděte tudy. Já půjdu tudyhle.

Ros Prosím.

/Rozcházejí se k postranním kulisám.
Ros se zastaví/

Ne.

/Guil se zastaví/

Vy jděte tudy - já půjdu tamtudy.

Guil Dobrá.

/Jdou proti sobě, minou se. Ros se zas-

Ros Ještě na okamžik.

/Guil se zastaví/

Myslím, že bychom se měli držet spolu. Co k
se bránil.

Guil Správná připomínka. Jdu s vámi.

/Guil přechází jevištěm k Rosovi. Spok
pak vykročí k odchodu z jeviště. Ros
zastaví/

Ros Ne, já půjdu s v á m i .

Guil Dobrá.

/Otočí se a jdou k protějším kulisám.
Ros se zastaví. Po něm Guil/

Ros Půjdu s v á m i , ale m o u cestou.

Guil Dobrá.

/Znovu se otočí a pochodují přes jevi
Ros se zastaví, Guil se zastaví/

Ros Tak mě napadá... Co když oba odejdeme a on
pak přijde. To by bylo hloupé, nemyslíte?

Guil Dobrá - já tedy zůstanu a vy půjdete sám.

Ros Jak myslíte.

/Guil zamíří doprostřed jeviště/

Počkejte.

/Guil se otočí na patě a okamžitě vykr
zpátky k Rosovi, který přechází k rampě
Minou se. Ros se zastaví/

Tak mě napadá...

/Guil se zastaví/

Měli bychom se držet spolu; co kdyby se vzp

Guil Dobrá připomínka.

/Guil jde dopředu k rampě a připojí se
k Rosovi. Chvilí stojí nehybně ve svých
původních postaveních/

Konečně se někam dostáváme. /Pauza/ Samoseb
že taky přijít nemusí.

- Ros /ležérně/ Ale přijde.
- Guil Měli bychom si připravit nějaké vysvětlení.
- Ros Přijde. /Bezstarostně se loudá do zadní část jeviště/ Nebojte se - vím co říkám... /Pohlédne mimo scénu - ulekne se/ Už jde!
- Guil Co dělá?
- Ros Jde.
- Guil Sám?
- Ros Ne.
- Guil S kým?
- Ros S tím starcem.
- Guil Ten taky jde?
- Ros Ne.
- Guil Nejde?
- Ros Ne.
- Guil Aha. Jestliže tohle není příležitost, tak už nevím. /Je náhle naplněn novou činorodostí/ Nastražíme mu léčku!
- Ros Jakou léčku?
- Guil Postavte se tamhle! Ať vám neprojde! /Staví Rose zády k postranním kulisám, tváří ve směru očekávaného Hamletova příchodu. Sám se postaví několik kroků od Rose tak, aby zabírali celou jednu stranu jeviště. Hledí na protější stranu.

/Guil si odepne opasek. Ros udělá totéž. Spojí oba opasky a drží je mezi sebou. Rosevi pomalu sjíždějí kalhoty. Na protější straně vstoupí pomalu Hamlet táhnoucí Poloniovu mrtvolu. Vstoupí v zadní část jeviště, udělá s mrtvým tělem oblouk a odchází stejnou stranou, pouze o několik kroků níže. Ros a Guil, držící pevně napjaté opasky, ho zmateně pozorují. Hamlet, táhnoucí mrtvolu, odchází. Ros uvolní napjaté opasky/

Ros Měl namále.

Guil Možnosti dvou lidí mají své hranice.

/Zase své opasky rozpojí; Ros si vytáh kalhoty/

Ros /starostlivě - udělá několik kroků k místu Hamletova odchodu/ Je mrtvý.

Guil Samosebou že je mrtvý!

Ros /se obrátí ke Guilovi/ Jak se sluší a patří

Guil /zlostně/ Smrt je smrt, nemyslíte?

/Ros neodpoví. Pauza/

Možná že se tudy bude vracet.

/Ros si začne odepínat opasek/

Ne, ne, ne! - Kam bychom došli, kdybychom s nebrali poučení ze zkušenosti?

/Ros ustane. Pauza/

Ros Zavolejte na něj.

Guil Myslím, že tady už tady bylo.

Ros /křičí/ Hamlete!

Guil Nehloupněte.

Ros /křičí/ Princi Hamlete!

/Vstoupí Hamlet. Ros je tím poněkud vy z míry/

Kam jste dal mrtvé tělo, Výsosti?

Hamlet Uložil jsem je do prachu; tam patří.

Ros Řekněte kde, ať pro ně můžem jít a uložit je v kapli.

Hamlet Nevěřte tomu.

Ros Čemu nemám věřit?

Hamlet Že budu mlčet o tom, co máte za lubem vy, a půjdu na trh se svým tajemstvím. Ostatně co má odpovědět králův syn, když se ho ptá štěnice?

Ros Princí, to mám být já?

Hamlet Ano, sajete z krále přízeň, odměny a úřady Koneckonců jsou takoví služebníci pro král nejvýhodnější. Nechá si je pěkně stranou – první je chytil a poslouží mu jako zásoba. Když potřebuje, co jste nasáli, jenom vás zmáčkne, štěnice, a budete zas na suchu.

Ros Nerozumím vám, pane.

Hamlet To jsem rád – hloupé ucho neslyší, když se mluví chytře.

Ros Princí, musíte nám povědět, kam jste dal mrtvého, a jít pak s námi ke králi.

Hamlet Mrtvý je tam, kde král, ale král ještě není tam, kde mrtvý. Král je něco...

Guil Něco, princí...?

Hamlet Ne, není nic. Zaveďte mě k němu.

/Hamlet rázně vykročí k postranním kulisám. Ros a Guil ho starostlivě doprovázejí. Ještě než odejdou, Hamlet, který zřejmě spatřil přicházejícího Claudia, se skloní k hluboké pokloně. Ros a Guil ho napodobují a hluboce se uklánějí – je to rozvážná obřadná poklona, při níž kolem zavíří pláště. Hamlet se ale vzápětí otočí a opačným směrem odchází z jeviště. Ros a Guil, kteří se hluboce uklánějí, to nezpozorují. Nikdo však nepřichází. Ros a Guil pošilhávají vzhůru a zjistí, že se uklánějí do prázdna. Za jejich zády vstoupí Claudius. Když promluví, oba se ulekou a znovu se klaní/

Claudius Tak co? Už mluvte! Co je?

Ros Nechce prozradit, kam ukryl mrtvé tělo.

Claudius Kde je teď?

Ros /krátce zaváhá/ Hlídá ho stráž a čeká na rozkaz.

Claudius /vykročí k odchodu/ Ať přijde sem.

/Ros je v úzkých, ale projeví se to na jeho očích. Opět krátce zaváhá. Po se rozvážně obrátí ke Guilovi/

Ros Hej, přiveďte sem prince!

/Guil je zaskočen a zrazen, Ros se tu samolibě. Guil otevře ústa a zase je Situace je zachráněna - ve chvíli, kdy Claudius odchází, vstoupí Hamlet mezi dvěma vojáky. Hamlet se svou eskortou přejdou jeviště a odcházejí za Claudi

/Ros zamyšleně/ Tak přece jen šílenství.

Guil Anebo krutá duševní muka.

Ros Náchyllost k šaškárnám.

Guil Což může a nemusí být předstíráno.

Ros Což je jiná věc - může být po duchu zdrav a předstírat, že je šílený, nebo šílený a stírat, že je zdravý.

Guil Anebo šílenec, který - který neví, že je šílený, ale přesto šílenství předstírá.

Ros To znamená ještě šílenější, než si myslel.

/Krátká pauza/

Guil Proč?

Ros No jistě. To především.

Guil Nebyl korunován.

Ros To zaprvé.

Guil Zdrtila ho otcova smrt.

Ros To za další.

Guil Jeho matka se příliš záhy provdala.

- Ros Za manželova bratra.
- Guil To je trochu nápadné.
- Ros A trochu unáhlené. Kdoví?
- Guil Kdoví co?
- Ros A pak to děvče. Měl ji nebo neměl?
- Guil Měla ho ona?
- Ros O čem to mluvíte?
- Guil O neopětované lásce.
- Ros Já myslel, že ji opětovala.
- Guil On ji neopětoval.
- Ros Ačkoliv měl nejdřív rád on ji.
- Guil Nejprve on ji, pak ona jeho.
- Ros Pravděpodobně.
- Guil To suma sumárum stačí, aby z toho člověk zešíl
- /Osvětlení se změnil na exteriérové/
- Ros /odchází/ Takže je tedy všechno v pořádku?
- Guil /se nehýbe, zamyšleně/ A přesto se mi toho nedost, aby s tím tolik nadělali. Je to opravdu všechno? A proč si vybrali právě nás? - Mohl být kdokoli. Ničím jsme nepřispěli.
- Ros Byla to krušná epizoda, ale s ními už skoncov
- Guil Jak skoncovali?
- Ros Nepředstírám, že jsem to pochopil. Upřímně ře ani mě to moc nezajímá. Když nám to nechtějí ať si to nechají. /Loudá se zvolna k odchodu viště/ Já osobně jsem jenom rád, že jsme ho v naposledy... /A pohlédne za scénu a otočí se obecně. Z jeho výrazu je patrné, že tam spatřil Hamleta/
- Guil Já věděl, že to není konec...

Ros /vyjekne/ Co ještě nás může čekat?!

Guil Povezeme ho do Anglie. Co dělá?

/Ros se jde podívat do pozadí a vrátí se.

Ros Mluví.

Guil Sám k sobě?

/Ros se otočí, aby se šel podívat. Guil i
zarazí/

Je sám?

Ros Ne, je s ním nějaký voják.

Guil Takže nemluví sám k sobě?

Ros Nemluví sám... Nepůjdeme?

Guil Kam?

Ros Kamkoli.

Guil Proč?

/Ros napřímí hlavu a naslouchá/

Ros Už to zase slyším. /Úzkostlivě/ Nežádám než
změnu vzduchu!

Guil /coda/ Koloběh náš vezdejší, dejž nám dnes...

/Za jejich zády vstoupí Hamlet, hovořící
s ozbrojeným Vojákem. Ros a Guil se ani
neohlédnou/

Ros Nechají nás tady tvrdnout, dokud nevypustíme do
Přínejmenším. Přijde změna počasí. /Pohlédne v
Nemůže být věčně jaro.

Hamlet Smím se vás ptát, čím je to armáda?

Voják Norského krále.

Hamlet Proti komu táhne?

Voják Dobýt část Polska.

Hamlet Kdo je velitelem?

Voják Synovec králův, mladý Fortinbras.

Ros Bude nám zima. Léto dlouho nevydrží.

Guil I nálada je podzimní.

Ros /se rozhlíží po zemi/ Nikde žádné listí.

Guil Podzimní nálada nemá nic společného s lis
Je to určitá zahnědlost na sklonku dne...
Hněd nás obestírá, dejte na má slova... N
pokraji našich smyslů se rdí rusé a oranž
odlesky starého zlata... temně se lesknou
okry, umbra pálená a plástve sežehlé země
odrážejí se v sobě a skrze sebe filtrují
světlo. V takových chvílích shodou okolno
údajně snad může opadávat listí. Včerejš
měl modravou barvu kouře.

Ros /natahuje hlavu, naslouchá/ Už jsem to za
slyšel.

/Naslouchají - slyšíme slabou melodi
kapely herců/

Hamlet Mé díky, pane.

Voják Bůh s vámi, pane. /Odejde/

/Ros rychle vstane, přistoupí k Haml

Ros Princí, je čas jít.

Hamlet Hned přijdu za vámi. Jen jděte, jděte.
/Otočí se tváří do pozadí/

/Ros se vrátí k rampě. Guil hledí do
obecenstva, neotočí se/

Guil Ještě je tady?

Ros Ano.

Guil Co dělá?

Ros /se ohlíží přes rameno/ Mluví.

Guil Sám k sobě?

Ros Ano.

/Pauza. Ros se sbírá k odchodu/

Guil Proč nevydržíte chvíli v klidu?

Ros Povídal, abychom šli napřed.

Guil Já nikam nejdu.

Ros Povídal, že můžeme jít. Namcuduši.

Guil Rád vím, na čem jsem. I když nevím, na č
rád bych to věděl. Když odejdeme, nedoví
nic.

Ros Co byste rád věděl?

Guil Jestli se ještě někdy vrátíme.

Ros My se přece nechceme vrátit.

Guil To je snad pravda, ale chceme odejít?

Ros Budeme svobodní.

Guil Já nevím. Všude je stejné nebe.

Ros Jsme už příliš daleko. /Odchází/

/Guil ho následuje/

A ještě leccos se může přihodit.

/Odcházejí.

Světla zhasnou/

T Ř E T Í D Ě J S T V Í

Opena se rozevře do naprosté tmy. Lehké šplouchání mořských
Po několika vteřinách ticha se ze tmy ozve hlas...

Guil Jste tam?

Ros Kde?

Guil /trpce/ Jdete na mne trochu zhurta...

/Pauza/

Ros To jste vy?

Guil Ano.

Ros Jak to víte?

Guil /vybuchne/ Pro Boha živého!

Ros Takže s námi není veta?

Guil Jsme přece tady, nebo ne?

Ros Opravdu? Vůbec nic nevidím.

Guil Myslet přece můžete, nebo ne?

Ros Myslím, že ano.

Guil Mluvit snad můžete, nebo ne?

Ros Mám něco říct?

Guil Neobtěžujte se. Něco snad ještě cítíte, ne?

Ros Aha! Ještě jsem plný života!

Guil Cítíte něco?

Ros Nohu. Ano, připadá mi to jako moje noha.

Guil Jak vám připadá?

Ros Jako mrtvá.

Guil Mrtvá?

Ros /propadá panice/ Vůbec ji necítím!

Guil Štípněte se do ní! /Vzápětí vykřikne/

Ros Pardon.

Guil Tak v tomhle máme jasno.

/Delší pauza: okolní zvuky jsou h
tější a dobře známé - moře. Skříp
ločního žebroví, vítr v ráhnoví a
vzdálené i bližší hlasy námořníků
volávající ze všech stran záhadné
nepochybně námořní rozkazy. Krátk

Hlasy námořníků Kormidlo těsně k levoboku!
Povolte lana!
Skasejte plachty, kamarádi!
To jste vy, kormidelníku?
Hola! To jste vy?
Kormidlo k pravobodu!
Popouštět!
Držte loď pevně v návětrí!
Uvolněte lana, hoši!

/Mohou také zpívat úryvky lodnický
popěveků/

Otočte kosatku!
Košovou plachtu vzhůru, námořníci!

/A tak dále, dokud není dosaženo p
ného účinku/

Ros Jsme na lodi. /Pauza/ To je ale tma, co

Guil Na to, že je noc, ani ne.

Ros Ne, na noc ani ne.

Guil Zato na den.

/Pauza/

Ros Ano, na den je to notná tma.
 Guil Samosebou že plujeme na sever.
 Ros Samosebou?
 Guil To jest k zemi půlnocního slunce.
 Ros Samosebou.

/Další námořní zvuky. V pozadí se rozsvítí lucerna - rozžehnutá Hamletem. Jevišťe se nerovnoměrně prosvětlí. Natolik, aby bylo vidět: Rose a Guile sedící vpředu. Nějasné kontury ráhno atd. za nimi/

Myslím, že se dělá světlo.

Guil Na noc ani ne.
 Ros To víte, takhle vysoko na severu.
 Guil Pokud ovšem plujeme správně!
 Ros /po krátké pauze/ Správně.

/Silnější světlo. - Lucerna? Měsíc?... Světlo.
 Mimo jiné spatříme tři velké sudy, postavené na výšku a s přiklopenými v. Stojí v jisté vzdálenosti od sebe, ale v jedné řadě. Za nimi a nad nimi je d paluby zapíchnut křiklavě pruhovaný d ník vykloněný tak, že za něj nevidíme obrovská a nestvůrná kopule, v průměr zvící dvou metrů. V pozadí vládne i n šero.

Ros a Guil stále hledí do obecnstva/

Ano, je jasněji, než bylo před chvílí. Brzo už snese noc. Ach, ten sever! /Žalostně/ M že půjdeme spát. /Zívá a protahuje se/

Guil Jste unavený?

Ros Ne... Na tohle bych si těžko zvyknul. Spát noc, ve dne na krok nevidět... Tihle eskymá jí ale klidný život.

Guil Kde je vidíte?

Ros Koho?

Guil Myslel jsem, že... /Vyčerpaně/ Ztratil jsem schopnost pochybovat. Pochybuji, že bych s zmohl být na špetku mírné skepse.

/Pauza/

Ros Neprotáhneme si nohy?

Guil Nemám chuť protahovat si nohy.

Ros Kdybyste chtěl, já bych vám je protáhnul.

Guil Ne.

Ros Mohli bychom si je protáhnout navzájem. Asi bychom nemuseli nikam chodit.

Guil /po krátké pauze/ Ne. Někdo by mohl přijít.

Ros Přijít kam?

Guil Sem ven.

Ros Přijít sem ven?

Guil Na palubu.

/Ros si prohlíží podlahu: popleská ji dlaní/

Ros Solidní práce.

Guil Ano, já osobně mám lodi velice rád. Líbí se jak jsou - soběstačné. Nemusíte si lámat hlavu, kam kudy se dát, nebo jestli vůbec někam chodit. Takové otázky ani nevystancu, protože jste l o d i , rozumíte? Lodi jsou bezpečným prostředím pro dramatický epilog... herci setrvávají na svých místech, dokud nezazní hudba. Myslím, že strávím většinu života na lodích.

Ros Je to velmi zdravé. /Nadějně se nadechne, z dýchání vydechne/

Guil /vstane a zahledí se do obecenstva/ Na je člověk svobodný. Na čas. Relativně s

Ros Jaké je?

Guil Rozbouřené.

/Ros se k němu připojí. Hledí přes diváků/

Ros Myslím, že jsem dostal mořskou nemoc.

/Guil si olízne prst a zkoumavě ho vzhůru/

Guil Přejděte raději na druhou stranu.

/Ros se odebere do pozadí; v ideálu padě je dolní paluba - v přední části viště - spojena nízkými schůdky s horní palubou, na níž stojí deštník Ros se u deštníku zastaví a nahlédne na něj. Guil mezitím rozvádí svoji mysl stále hledí přes hlavy diváků/

Máme svobodu pohybu, projevu, improvizaci A přesto. Nejsme tak zcela nezávislí. Na flinkání se řídí jedinou stálicí, od níž odchylujeme toliko o nepatrný uhel: může třeba zachytit jistý okamžik a pohrát s ním, zatímco další míjejí, letmo se vrsem, prozkoumat tamhleto tam, ale nakonec musíme opět vrátit k jedinému nezvratite faktu - že my dva, Rosenkrantz a Guilden neseme dopis jednoho krále druhému a vez Hamleta do Anglie.

/Ros se zatím po špičkách, s důležitým výrazem a tajuplně zatatými zuby vrstí k Guildovi a ukazuje pokřes za sebe/

Ros /stísněně šeptá/ Poslyšte - j e t a m

Guil /nijak ho to nepřekvapí/ Co dělá?

Ros Spí.

Guil Sám?

Ros Ano.

Guil To je dobře.

Ros Jak to?

Guil Může spát.

Ros To je dobře.

Guil Má teď nás.

Ros Může spát.

Guil Všechno mu hraje do rukou.

Ros Má teď nás.

Guil A my z toho nemáme ani tohle... /Vykřikne
Nežádám než spravedlivou odměnu!

Ros Pro ty, kdož jsou vystaveni nebezpečnosti
na moři...

Guil Radu svou vezdejší dejž nám dnes.

/Zavíření bubnu, pauza. Usedají. Dle
pauza/

Ros /poté, co se uvelebil; rozhlíží se/ Co te

Guil Jak to myslíte?

Ros Pořád se nic neděje.

Guil Jsme na lodi.

Ros Toho jsem si vědom.

Guil /zlostně/ Tak co byste ještě chtěl? /Nešť
Jednáme na podkladě kusých informací... p
váme zpola zapomenuté instrukce, které st
dokážeme rozlišit od instinktu.

/Ros strčí ruku do svého měšce, poto
dá obě ruce za záda, pak ukáže zaťat
pěsti. Guil klepne na jednu pěst. Ro
ji otevře a je v ní mince. Dá ji Gui
Opět strčí ruku do měšce. Dá obě ruc
záda, pak ukáže zaťaté pěsti. Guil k

na jednu z nich. Ros ji otevře a v ní mince. Dá ji Guiloovi. Táž al Táž akce. Guila se zmocňuje napět Zoufale se snaží prohrát. Táž ako Guil klepne na jednu pěst, vzápět to rozmyslí, klepne na druhou a F mimoděk prozradí, že má v každé r po minci/

Měl jste peníz v každé ruce.

Ros /rozpačité/ Ano.

Guil Pokaždé?

Ros Ano.

Guil Jaký to má smysl?

Ros /pateticky/ Chtěl jsem vám udělat radu
/Zavíření bubnu/

Guil Kolik vám dal?

Ros Kdo?

Guil Král. Dal nám přece nějaké peníze.

Ros Kolik dal vám?

Guil Já se zeptal první.

Ros Dostal jsem stejně tolik jako vy.

Guil Jistě by mezi námi nedělal rozdíl.

Ros Kolik jste dostal?

Guil Stejně jako vy.

Ros Jak to víte?

Guil Teď jste to povídal - jak to víte v y

Ros Nedělal by mezi námi rozdíl.

Guil Ani kdyby nás znal.

Ros Což nezná.

- Guil Ani splést by si nás neměl.
- Ros Aniž by si nás spletl.
- Guil /na něho zuřivě vyjede/ Proč taky neřekn něco ze své hlavy? Není divu, že se všec tak vleče! Vůbec nenavazujete na to, co kám - prostě to jen opakuji v jiném sl ním pořádku.
- Ros Když mě nic vlastního nenapadá. Umím jen přikyvovat.
- Guil Pořád abych udával krok, už je mi z toho
- Ros /pokorně/ To bude silou vaší osobnosti. kraji slz/ Ach Bože, co jen s námi bude!
- /A Guil ho utěšuje, jako by ho ještě chvílí nesekýroval/
- Guil Neplačte!!! to nic!!! no tak!!! no tak, ráám se, aby se nám nic nestalo.
- Ros Nemáme se čeho chytit; jsme odkázáni sam sebe.
- Guil Plujeme do Anglie - vezeme tam Hamleta.
- Ros Proč?
- Guil Proč? Kde jste byl?
- Ros Kdy? /Pauza/ Nebudeme vědět, co dál, až připlujeme.
- Guil Přivedeme ho ke králi.
- Ros Král tam bude?
- Guil Ale ne - k anglickému králi.
- Ros On nás očekává?
- Guil Ne.
- Ros Nepochopí, co chceme, Co mu řekneme?
- Guil Mám pro něj dopis. Vzpomeňte si.

Ros Skutečně?

Guil V tom dopisu je všechno vysvětleno. Mu
na to spoléhat.

Ros A to je všechno?

Guil Co?

Ros Přivedeme Hamleta k anglickému králi, p
mu dopis - a co dál?

Guil V tom dopisu bude možná něco, co nám n
jak dál.

Ros A když ne?

Guil Pak bohužel - to budeme vyřízení.

Ros Na holičkách?

Guil Ano.

/Pauza/

Ros Je možné, že skončíme na holičkách? /Pa
Kdo je anglickým králem?

Guil To záleží na tom, kdy tam dorazíme.

Ros Co myslíte, že v tom dopisu stojí?

Guil No... pozdravy. Projevy oddanosti. Pros
o laskavost, připomínka jistých závazků
Neurčité sliby vyvážené matnými hrozbami
Vysoká diplomacie. Pozdravy rodině.

Ros O Hamletovi nic?

Guil O něm taky něco.

Ros A o nás - o všem od začátku?

Guil Patrně ano.

/Pauza/

Ros Takže máme dopis, který vše vysvětluje.

Guil Vy jste na něj zapomněl?

/Ros si to špatně vyloží. Začne si poklepávat na kapsy atd./

Co to děláte?

Ros Hledám ten dopis.

Guil A máte ho?

Ros /jeho úzkost se stupňuje/ Mám ho? /Horečně se prohledává/ Kam jsem ho jen mohl dát?

Guil Ztratit jste ho nemohl.

Ros Musel jsem!

Guil To je divné - myslel jsem, že ho dal mně.

Ros /na něho pohlédne s novou nadějí/ Snad ho opravdu vám.

Guil Ale byl jste si tak jistý, že ho n e m á vy.

Ros /zvýšeným hlasem/ Mně ho nedal!

Guil Ale když ho dal mně, pak nevím, proč byste měl mít vy, v kterémžto případě nechápu, p jste ztropil takový poplach, že ho nemáte.

Ros. /po krátké pauze/ Připouštím, že je to pon zašmodrchané.

Guil Všechno začíná být jaksi neukázněné... Tah loč, tahle noc, pocit osamocení a nejis to všechno vede k tomu, že naše soustředěn buje. Musíme se vzpamatovat. Seberte se. O. Buď jste ten dopis ztratil, nebo jste ho n a tudíž jste ho ztratit nemohl, v kterémžt padě vám ho král nikdy nedal, v kterémžto ho dal mně, v kterémžto případě bych ho ul do náprsní kapsy, v kterémžto případě... / vytahuje dopis/ bude... tady.

/Usmějí se na sebe/

Příště už nesmíme takhle zpanikařit.

- /Pauza. Ros mu vezme dopis jemně z ruky.
- Ros Když už jsme ho našli, proč jsme ho vlastně hledali?
- Guil /přemýšlí/ Mysleli jsme, že jsme ho ztratili.
- Ros Jiný důvod jsme neměli?
- Guil Ne.
- Ros /si zhluboka oddychne/ Že to ale byl nervák?
- Guil Jaký nervák?
- Ros Co jsem to naposledy říkal, než jsme odbočili?
- Guil Kdy to bylo?
- Ros /bezmocně/ Nevzpomínám si.
- Guil /se na něho oboří/ To je teda blázinoc! Tak se nikam nedostaneme.
- Ros /truchlivě/ Ani do té Anglie. Stejně tomu nevěřím.
- Guil Čemu?
- Ros Té Anglii.
- Guil Chcete říct, že jde o nějaké spiknutí kartografů?
- Ros Chci říct, že tomu nevěřím. /Klidněji/ Nemám o tom žádnou představu. Maluju si v duchu, jak přistáváme, snad v nějakém malém přístavišti křižovatky... domorodce, kteří nám ukazují směr... koně na silnici... den nebo taky čtyři dny jízdy a potom palác a anglického krále... Tak nějak by měl vypadat logický průběh věci. Ale nikde nic, v hlavě prázdně. Ne, ne. Sklouzáme z mapy.
- Guil Ano... ano.../Pookřává/ Ale vy nevěříte ničem, dokud se to nepříhoda. A tohle všechno tady bylo. Nebo ne?

- Ros Jsme unášeni proudem času a chytáme se každého stébla. Ale k čemu je dobrá cihla tomu, kdo se topí?
- Guil Nevzdávejte se, dlouho to už trvat nemůže.
- Ros Možná jsme taky mrtví. Myslíte, že by smrt mohla být loď?
- Guil Ne, ne, ne... Smrt je... ne. Smrt není. Pochopte to. Smrt je nejzazší negace. Neby Nemůžete nebýt na lodi.
- Ros Já často nebývám na lodi.
- Guil Ne, ne, ne - na žádné lodi jste také nebýt nemohl.
- Ros Kéž bych byl mrtvý. /Odhaduje vzdálenost k ské hladině/ Můžu skočit přes palubu. Uděl bych jim tím čáru přes rozpočet.
- Guil Ledaže právě s tím počítají.
- Ros Zůstanu na palubě. Udělám jim čáru přes rozpočet. /Uvědomí si marnost svého rozhodnutí: zuřivě/ Dobrá! Neptáme se, nepochybujeme. Řídíme se příkazy. Ale někde je třeba stanout a přeju si zaprotokolovat, že k Anglii chovám sebemenší důvěru. Děkuji vám. /Přemýšlí o tom/ A i když se ukáže, že jste měl pravdu bude z toho zas jen blázinoc.
- Guil Nechápu proč.
- Ros /zuřivě/ Nepochopí, o čem to mluvíme. - Co vlastně ř e k n e m e ?
- Guil Řekneme - Vaše Výsosti, dorazili jsme!
- Ros /královsky/ A kdo jste?
- Guil Rosenkrantz a Guildenstern.
- Ros /vyštěkne/ V životě jsem o vás neslyšel!
- Guil Nejsme žádné význačné osoby...

Ros /panovačně a protivně/ Co máte za lubem?

Guil Dostali jsme příkaz...

Ros To slyším poprvé...

Guil /podrážděně/ Dovolte mi dokončit... /Pokorně
Přicházíme z Dánska.

Ros Co chcete?

Guil Nic - přivádíme Hamleta...

Ros Kdo to je?

Guil /podrážděně/ O H a m l e t o v i jste snad
slyšel...

Ros Prosím, o něm jsem slyšel a nechci s tím mít
nic společného.

Guil Ale...

Ros Přitáhnete sem, aniž byste požádali o dovolení
a myslíte si, že přijmu kdejakého blázna, kte-
se zcela nepodloženě pokoušíte vydávat za...

Guil Máme dopis...

/Ros mu ho vytrhne a rozlomí pečeť/

Ros /působivě/ Aha... Aha... nuže, takhle váš příběh
venkoncem potvrzuje - je to vlastnoruční příka-
od dánského krále, abych z několika různých dů-
v zájmu blaha dánského státu, jakož i Anglie,
po přečtení tohoto dopisu bez odkladu setnout
letovi hlavu...!

/Guil mu vytrhne dopis z rukou. Ros mu ho
vyrve nazpět. Guil mu strhne ruku s dopisem
napůl k sobě. Čtou ho spolu, pak od sebe
odstoupí. Pauza. Stojí na samém kraji jevi-
a hledí před sebe/

Slunce zapadá. Za chvíli bude tma.

Guil Myslíte?

Ros Já jen aby řeč nestála. /Pauza/ Jsme jeho
p ř á t e l é .

- Guil Jak to víte?
- Ros Prožívali jsme s ním mladé dny.
- Guil To vám tvrdili oni.
- Ros Ale o nic jiného se opřít nemůžeme.
- Guil Ano a ne. /Lehkomyslně/ Zvažme obě stránky v Dejme tomu; chcete-li, že ho zabijí. Inu, je jen člověk, je smrtelný, všichni tam musíme dále, a stejně by dříve nebo později tak jak umřel. Nebo to vezmeme ze společenské stránky je pouze jedním z mnoha, škoda by byla takřka v rámci rozumného zdůvodnění a obecného blaha. A znovu se ptám, co je na smrti tak strašného. Jak to filozoficky nánosí Sokrates: poněvadž víme, co smrt obnáší, je nelogické, abychom měli strach. Může to být... náramně hezké. Už je to vysvobození od břemene života a pro zbožduše útočiště a odměna. Nebo to vezmeme ještě jinak - jsme bezvýznamní človíčkovi, neznáme ve okolnosti případu, všechny vzájemné souvislosti a tak dále - byla by to z naší strany opovážlivost stavět se na odpor úřadku osudu či dokonce králů. Vzato kolem a kolem, myslím, že udělám nejlíp, když do toho nebudeme štourat. Převaž dopis - tak - hezkou kličku, to je ono - té r lomené pečeti si nikdo nevšimne; nás jistě po zírat nebudou.
- Ros Ale jaký to má smysl?
- Guil Logiku do toho nezatahujte.
- Ros Nic nám neudělal.
- Guil Spravedlnost taky ne.
- Ros To je hrozné.
- Guil Ale mohlo to být horší. Už jsem začínal mít strach. /A jeho úleva se projeví smíchem/

/Za jejich zády vystoupí zpoza deštníku Hamlet. Světlo pozvolna skomírá. Hamlet kráčí k lucerně/

Ros

Já to vidím takhle. Jednoho dne nás dva, Rosenkrantz a Guildensterna, kteří jsme s ním prožívali mladé dny, vzbudí jezdec stojící v třmenech - poslali pro nás. Přikvácíme tedy a dostaneme příkazy, abychom zjistili důvod jeho trápení a zkusili ho zlákat k zábavě, například k činohře, jež však pohříchu vyústí v jistý zmatek, který je dlužno přičíst určitým nuancím přesahujícím naši chápavost, což má mezi jinými důvody krom jiných důsledků za následek, že se Hamlet divoce, neřkuli krvežíznivě, rozběsí, pročez ho v jeho vlastním zájmu odvážíme do Anglie. Hotovo. Dosáhli jsme vrcholného bodu.

/Hamlet sfoukne lucernu. Jevišťe se oponoří do smolné tmy.

Po chvíli rozptýlí temnotu měsíční sv. Hamlet se přikrade ke spícímu Guillovi a Rosovi, vezme jim dopis a odnese ho deštník. Plátnem deštníku prosvítá zář jeho lucerny. Hamlet se opět vynoří, dopis a zajde zpátky za deštník, kde lucernu.

Nastává ráno.

Ros sleduje, jak se směrem od obecně rozednívá. Za ním se nám otevírá barvitý pohled. Pod napřímeným deštníkem leží lehátko Hamlet zabalený do plédu. Čte knihu, může také kouřit. Ros pozoruje příchod rána. Světlo se rozjasní do svého poledne/

Já se nic nedemnívám. /Vstane/

/Guil se probudí/

Já vidím naše postavení následovně. Tamhle západ, plujeme-li správně, v kterémžto příjezdu je noc; král mi dal totéž co vám, král dal totéž co mně; král mi dopis nikdy nedal, k dal dopis vám, nevíme, co v dopisu stojí; zeme Hamleta k anglickému králi, kdo to je to záleží na tom, kdy tam dorazíme, předám mu dopis, v němž může - ale nemusí - být n z čeho se dozvíme co dál, a když ne, jsme řízení a na holičkách, pokud tam nějaké ho vůbec mají. Mohli jsme dopadnout hůř. Nemy že bychom propásli nějakou šanci... Nebo ž nám někdo podal pomocnou ruku. /Znovu se p

/Oba ulehnou tvářemi k zemi/

Kdybychom přestali dýchat, přestali bychom existovat.

/Tlumený zvuk zobcové flétny. Posadí se a s nepřiměřeným zájmem naslouchají/

A máme to.

Ano, ale co?

/Naslouchají hudbě/

Guil

/vzrušeně/ Konečně se zpustaprázdna ozval zvuk nacházevši se na lodi - dle všeho - prozatím vyřazení z akce - dle všeho - těšíme se naprosto mu a dokonalému tichu; jen měkké vlnky lenivě šplouchají o sebe a tiše skřípe lodní žebrovní když vtom je ticho prolomeno; rázem to vzbudí domněnku, předpoklad či naději, že se něco sta slyšíme píšalu. Jeden z námořníků přiložil se špulené rty k dřevěnému nástroji, jeho prsty a palec opanovaly, a bychom tak řekli, hmatné dírky, načež svými ústy vdechl do - řekněme pí taly - život a tato promluvila, jak se říká, tou nejvýmluvnější hudbou. Taková věc by už měla změnit tok událostí. /Pauza/ Běžte se podívat, co to je.

Ros

Někdo hraje na píšalu.

Guil

Běžte a najděte ho.

Ros

A co potom?

Guil

Nevím - nechte si zahrát.

Ros

Proč?

Guil

Honem - než zas upadneme do letargie.

Ros

Hleďme - co si se děje. Zcela mi to uniklo!

/Naslouchá - pak učiní rychlý výpad směrem k odchodu z jeviště. Naslouchá pozorněji. Zkouší různé směry. Guil mu nevěnuje pozornost. Ros přechází po jevišti a snaží se rozpoznat, odkud hudba zní. Konečně vystopuje její původ - bezdečně - v prostředním

sudu. Hudba vychází odtud, s tím se nedá nic dělat. Otáčí se ke Guilovi, ale ten ho nevšímá. Ros během tohoto svého počí nevysloví žádné srozumitelné slovo. Je tváře a ruce prozrazují jeho nedůvěru. Stojí před prostředním sudem a upřeně n něj civí. Píšťala v nitru sudu hraje dá Kopne do sudu. Píšťala zmlkne. Uskočí z směrem ke Guilovi. Píšťala opět spustí. Opatrně přistoupí k sudu. Nadzdvihne ví Hudba se ozve hlasitěji. Přibouchne vík Hudba se ztiší. Vráť se ke Guilovi. Vt se ozve buben! Ros ztuhne! Otočí se. Pá travě se zahledí na levý sud. Údery bub doprovázející melodii flétny vycházejí z něj. Vráť se ke Guilovi. Otevře ústa aby něco řekl. Neřekne nic. Ozve se lou Otočí se k třetímu sudu. Připojí se dal nástroje. Až je zcela nezvratné, že ve třech sudech jsou skryti herci, hrající tou melodií, kterou jsme slyšeli už tři Hudba pokračuje. Ros usedne vedle Guila Zírají před sebe. Melodie končí. Pauza/

Zdálo se mi, že jsem slyšel hudbu. /Zoufale/ Nežádám než hodnověrnost!

Guil

/coda/ Melodii naši vezdojší dejž nám dnes..

/Viko prostředního sudu prudce odletí a vykukne odtud hlava Prvního herce/

První herec

Ha! Všichni na jedné lodi! /Vyleze ven. Obej suďy a na každý zabouchá/ Vylezte ven!

/Herci vylézají ze sudů. V rukou drží s nástroje, ale kára se tam už nevešla. N ranců. Jsou všichni kromě Alfréda. Prvn rec je v dobré náladě/

/První herec Rosovi/ Kde to jsme?

Ros

Cestujeme.

První herec

No ovšem, ještě jsme nikam nedorazili.

Ros

Plujeme správně - do Anglie?

První herec

Nevím, zda je to pro vás to nejsprávnější.
Ale Angličany z toho hlava bolet nebude.
Alfréde!

/Ze sudu Prvního herce vyleze Alfréd/

Hodný chlapec! Vždycky vespod.

Guil

Co tady děláte?

První herec

Cestujeme. /Hercům/ Hoďte sebou - splyňte
s pozadím!

/Herci jsou dosud v kostýmech z pantomimy
král s korunou, Alfréd jako královna, krá
-travič a dva herci v dlouhých pláštích/

/První herec Guillovi/ Herci! - Jsou příliš odr
aby se mohli vydávat za cestující, a příliš lí
aby mohli být pokládáni za mužstvo. Nedejbože,
abych se proslavil svou společností...

Herci

/poslední slova současně s ním/ ... svou spole
ností... /Z jejich hlasů zaznívá pohoršení a ni

První herec

S p l ý v e j t e ! /Prochází mezi nimi/
/Králi-traviči/ Ty budeš stevard... /Alfrédovi,
Uklízečka... Lodník... Lodník... /Králi. Pauza,
Nápadník kapitánského můstku.

/Herci splyvají s prostředím/

/První herec Guillovi/ Jste rádi, že nás zase
vidíte? /Pauza/ Vyvázli jste z toho celkem dobře
prozatím.

Guil

A vy?

První herec

Upadli jsme v nemilost. Naše hra krále pohoršil

Guil

Je nám známo.

První herec

To víte, taky je druhým manželem. Bylo to věru
netaktní.

Ros

I tak to byla dobrá hra.

- První herec Ani jsme ji nestačili rozehrát - začínalo to být zrovna zajímavé, když nám to zatrhli. /Ehlédne dozadu na Hamleta/ Tomu se to cestuje
- Guil Co jste dělali v těch sudech?
- První herec Schovávali se. /Ukazuje na kostýmy/ Museli j upláchnout tak, jak jsme byli.
- Ros Černí pasažéři.
- První herec Pochopitelně - nedostali jsme zaplacení, vzh k okolnostem, které se nám pokaždé maličko v a taky proto, že jsme všechny své peníze pro v sázkách na jistoty. Život je hazardní hra nevýhodnými šancemi - kdyby to byla sázka, r stoupil byste na ni. Víte, že každé číslo z dvěma dává sudý součin?
- Ros Nepovídejte?
- První herec Každý den se ke své škodě učíme něco nového. Ale my, kočovní herci, táhneme svou káru po dál. Víte, co se stává starým hercům?
- Ros Co?
- První herec Nic. Stále hrají. Překvapivé, co?
- Guil Co?
- První herec Překvapivé, že se opět setkáváme.
- Guil Věděl jsem, že není všemu konec.
- První herec Když prakticky každý ještě dýchá. Co si o to dosud myslíte?
- Guil Nemám dost opěrných bodů.
- První herec Hovoříte s ním?
- Ros Mohli bychom.
- Guil Ale nebyl by v tom žádný rozdíl.
- Ros Ale mohli bychom.
- Guil Nemá to smysl.

Ros Ale smíme.

Guil Smíme, to ano! Nejsme v ničem omezování. Žádné hranice nebyly stanoveny, žádné základy vyhlášeny. Naše volnost je zaručena - prozatím - nebo připouštěna - prozatím. Naším jediným denním programem jsou libovůle a rozmar. Ostatní kola se točí dál, ale to se nás netýká. Můžeme dýchat. Můžeme odpočívat. Můžeme si říkat, co chceme, říkat, co chceme a komu chceme. Bez jakýchkoliv omezení.

Ros Samozřejmě v jistých mezích.

Guil Rozhodně v jistých mezích.

/Hamlet přejde k rampě a dívá se do obecního. Ostatní ho pozorují, ale Hamlet si hlasitě odkašle a plivne do obecního. Vzápětí si připleskne rukou na koleny a vytírá si je. Vráť se zpátky na "ho palubu"/

Ros Hlavním rysem jeho povahy je nutkavá potřeba filozofického sebezpřítelování, mohl-li to tak nazvat. To neznámá, že je šílený. Neznámá to ani, že není. Nejčastěji to neznámá věc. Což může, avšak též nemusí, být jistým hem šílenství.

Guil Což vcelku odpovídá příznakům. Duchaplné odvědy, tajuplné narážky, záměny osob, tvrzení že jeho otec je jeho matka, a podobně; sebevražedné sklony, zanedbávání tělesných cvičení, ztráta veselosti, známky klaustrofobie přerůstající v iluzi pobytu ve vězení; citace velbloudů, chameleonů, kapounů, velryb, lasiček, vrabců a volavěk - hádanky, vytáčky a výhýbavé odpovídání, amnézie, paranoie, krátkozrakost, denní sny, halucinace, propichování starších osob, tupost rodičů, urážení milenky a vycházení na veřejnost bez klobouku - s roztřesenými koleny a se s tím pásmem punčochama, nemluvě o věčném vzdychání by snad bylo na místě u zamilovaného školáka ale v jeho věku to je trochu moc.

Ros A mluví sám k sobě.

Guil A mluví sám k sobě.

/Ros a Guil od sebe poodejdou/

Nuže, kam nás to přivádí?

Ros Tady ten je herec.

Guil Jehož hra pohoršila krále -

Ros - pohoršila krále -

Guil - který dal příkaz k jeho zatčení -

Ros - příkaz k jeho zatčení -

Guil - a proto prochá do Anglie -

Ros Na lodi, kde se setkává -

Guil S Rosenkrantzem a Guildensternem, kteří do
vázejí Hamleta -

Ros - který také pohoršil krále -

Guil - a zabil Polonia -

Ros - pohoršil krále hned v několika směrech -

Guil - do Anglie. /Pauza/ To bude ono.

Ros /se rozčilí/ Málichernosti! Samé nepodstat
Dobrotivý Bože, chceme snad příliš, když s
dujeme kousku uceleného děje?!

/Sotvaže to dořekne, záutočí piráti.
To jest: hluk, výkřiky, zmatené pobíh
"Piráti!"

Všech se zmocní panika. Hamlet vytasí
meč a řítí se na dolní palubu. Guil,
a První herec vytasí meče a řítí se n
palubu. Srazí se. Hamlet se otočí a b
zpátky nahoru. Ostatní dolů. Srazí se
V pozadí zatím vládne všeobecný zmate
Všichni čtyři berou horní palubu zteč
Ros, Guil a První herec hulákají/

Všichni

Konečně!
Do zbraně!
Piráti!
Tamhle nahore!

Tamhle dole!
Tasťe!
Braňte se!

/Všichni čtyři dosáhnou nejvyššího bod paluby, spatří cosi nemilého, zakolísá a snaží se spasit útekem na dolní palu Hamlet, který běží v čele, skočí do le sudu. První herec skočí do pravého. Ro a Guil do prostředního. Přiklopí za sé víka. Světla pohasnou do naprosté tmy, kdežto zvuky řeže dále pokračují. Post se vytrácejí i ty, až nastane úplné ti Světla se opět rozsvítí. Prostřední su kam se skryli Ros a Guil, zmizel. Víko pravého sudu se opatrně zdvihne, objev se hlavy Rose a Guila. Zdvihne se i ví levého, Hamletova sudu. Vystrčí z něj hlavu První herec. Podívají se na sebe a přibouchnou víka. Pauza. Víka se opa zdvihnou/

Ros

/ulehčeně/ Už jsou pryč. /Vyleze ze sudu/ M jsme namálo. Takhle rychle mi to nikdy nem

/Všichni tři vylezou ze sudů. Guil se obezřele a nervózně. Ros bezstarostně. První herec netočně. Všimnou si, že je sud schází/

/Ros se rozhlíží/ Kde je...

/První herec na znamení smutku sejme k

První herec

A opět sami - odkázání toliko na sebe.

Guil

/starostlivě/ Jak to myslíte? Kde je?

První herec

Pryč.

Guil

Kde pryč?

První herec

Měli jsme z pekla štěstí. Je-li to ovšem to pravé slovo.

Ros

/nechápe/ Z pekla nebo v pekle?

První herec

Štěstí.

Ros

/to myslí vážně/ Je v pekle?

- První herec Kdoví?
- Guil /vzrušeně/ Už se nevrátí?
- První herec Setva.
- Ros Pak je tedy mrtvý. Pro nás dva je prostě mr
- První herec Nebo my pro něho. /Poodejde a posadí se po jeviště na zem/ To snad není tak zlé, nemys
- Guil /vyvedený z míry/ Ale on přece nemůže... Má úkol... Máme dopis... Plujeme do Anglie s d pro krále...
- První herec To se zdá být jisté. Blahopřeju vám k jedno nosti vaší situace.
- Guil Tomu vy nemůžete rozumět - stojí tam psáno máme své rozkazy... Bez Hamleta to nemá žádn smysl.
- První herec Piráti přece můžou přepadnout kohokoliv. Kl ten dopis odevzdejte. Pošlou do Dánska vysl kteří už vysvětlí...
- Guil /rozčileně/ Copak to nechápete - jsme v rej v troubě - jsme v rejži v troubě!!! /Zuřivě Piráti nás nechali v rejži!
- První herec /chlácholivě/ No tak...
- Guil /slzy na krajíčku/ Bez něho se nic nevysvět
- První herec No tak!
- Guil Bez Hamleta se z toho nevybabráme!
- První herec No tak!
- Guil Co tedy máme dělat?
- První herec Tohle. /Odvrátí se od nich a natáhne se k počinku/
- /Ros a Guil od sebe odstoupí/
- Ros Opět zachránění.
- Guil Zachránění, ale pro co?

Ros /si povzdychne/ Slunce zapadá. /Pauza/ Za
bude noc. /Pauza/ Je-li tamhle západ. /Pau
leďaže bychom...

Guil /křičí/ Držte hubu! Je mi z vás nanic! Mys
že teď nám pomůže klábosení?

Ros /je dotčený; zoufale se snaží vlichotit/ V
se - vsaďte se, že letopočet mého narození
sobený dvěma dá lichý součin.

Guil /naříkavě/ Ne-e.

Ros Tak vašeho narození.

/Guil ho srazí k zemi/

Guil /přerývaně/ Doputovali jsme příliš daleko.
nás už jen setrvačnost; ploužíme se k věcn
bez možnosti omilostnění či naděje na vysv

Ros Buďte šťastný... Jaký by to mělo smysl zůs
naživu, kdybyste nebyl šťastný? /Vstává/ I
nám nestane. Budeme prostě pokračovat.

Guil V čem?

Ros V cestě do Anglie.

Guil Do Anglie. Právě tam jsou ty holičky. Bez
Anglii nikdy nedůvěřoval.

Ros Podáme hlášení o tom, co se stalo, a tím
no skončí. Určitě.

Guil Nevěřím vám. - Pobřeží, přístav - vystoup
břeh, zastavíme někoho a řekneme: Jak se
neme ke králi? - A on řekne: To je jednod
dáte se touthle cestou a na prvním rozcest
číte doleva a... /Zuřivě/ Ničemu z toho n

Ros Nezní to moc věrohodně.

Guil A i kdybychom před něj předstoupili, co m

Ros Řekneme: Dorazili jsme!

Guil /královským tónem/ A kdo jste?

Ros Guildenstern a Rosenkrantz.

Guil Který je který?

Ros Já jsem... Vy jste...

Guil Co chcete?

Ros Víte, doprovázeli jsme Hamleta - ale pak nás přepadli piráti...

Guil Pranic vám nerozumím. Kdo jsou všichni ti lidé a co s tím mám dělat já? Přitrhnete z jasná a začnete mi vykládat báchorky o pir

Ros /vytáhne dopis/ Máme pro vás dopis...

Guil /mu ho vytrhne z ruky, rozvine ho/ Dopis - pravdaže. Aspoň něco... dopis... /Čte/ "Chci mi dosvědčit svou oddanost... a má-li rozkpalma přátelství a tak dále... pak bez odká pošlete na smrt ty, kdo vám list přivezli, Rosenkrantze a Guildensterna - a to hned po přečtení..." /Znovu se nevěřícně zadívá do pisu/

/Ros mu ho vytrhne z ruky. Guil mu ho vyryve. Ros strhne dopis napůl k sobě. jednou si ho přečtou a pak vzhlednou. První herec vstane a jde ke svému sudu. Kope do něj a huláká/

První herec Už jsou dávno pryč, spodino slabomyslná... Je po všem!

/Herci jeden po druhém vylézají ze sudu a neúmyslně vytvářejí kolem Rose a Gu: kteří jsou dosud zděšení a ochromení hrozivý kruh/

Ros Zasedli si na nás, tak je to. Od samého začátku. Koho by napadlo, že jsme tak důležití?

/Guil se chvěje po celém těle. Otočí se k hercům/

Guil /vybuchne/ Na co čekáte? Na co čumíte? /Stojí a chvěje se/

Ros /mírně/ Neplačte... Ještě jsme naživu.

Guil /tiše/ Jsme mrtvi. Co jiného by rozptýlilo houstnoucí temnotu, do níž jsme zabředli... /Úzkostlivě Prvnímu herci/ Ale proč? /Mluví chvěje se, začíná být nebezpečný, schopný i silí/ Říct nám tak málo... k takovému konci a přesto - definitivně - nám odepřít vysvětlení. Bylo to všechno jen proto, aby to takhle skončilo? Kdo jsme, že k naší nepatrné smrti smýšlevalo tolik různých okolností...? /Prvnímu herci - hrozivě, bezmála pomstychtivě/ Vy jste to děl...

První herec Vědět ještě nic neznamená. Ze zkušenosti ví, že smrtí se končí většina věcí...

Guil /strach, pomstychtivost, opovržení/ Vaše zkušenosti? - H e r c i !

/Vytrhne Prvnímu herci od opasku dýku a přiloží mu ji špičkou na hrdlo; První herec couvá, Guil postupuje za ním, mluví už klidněji/

Já mluvím o smrti - a tu jste ještě neprožil. Tu nemůžete zahrát. Umíráte nejrozumnějšími způsoby vždy s vervou a honosně - a nikdy to nemá tu nikdy ze sebe nevymáčknete duši... ani krev nestyďte. Vy sice umíráte, ale přitom víte, zas vrátíte, jen v jiném klobouku. Ale po smrti nikdo nevstane - nezazní potlesk, pouze hrobové ticho a odložené šaty - tohle je smrt... /Vrazí do něj dýku až po jílec/

/První herec zůstane stát s rozšířenými strašnými očima, a když Guil dýku vytáhne, zakryje si ránu rukama, slabě zasténá, na kolena a těžce se zhroutí k zemi. Upravený Guil nervózní, rozčilený, na pokraji hysterie, se otočí k hercům/

Jsme-li obětí své sudby, stal se on obětí svého osudu a je-li tohle náš osud, byl takový i jeho - a nemá-li se nám nikdy dostat objasnění, pak ať se ho nedostane ani jemu...

/Herci přihlížejí, jak První herec u
pozorují to s jistým zaujetím. Konec
První herec znehybní. Krátká chvíle
Pak začnou herci s nepředstíraným ob-
tleskat. První herec vstane, oprašuj

První herec

/skromně/ Ale jděte, jděte, pánové - jen
pochlebování - byla to pouhá rutina...

/Herci mu stále blahopřejí. První he-
přistoupí ke Guilovi, který stojí ja-
přibitý a stále třímá dýku/

Jak vám se to líbilo? /Pauza/ Vidíte, tak
smrti se věří - takhle si ji všichni před-
/Natáhne ruku pro svou dýku/

/Guil mu zvolna opře dýku špičkou o
a přitlačí... čepel vklouzne zpátky
rukojetí. První herec se usmívá, pož-
svou dýku/

Chvilí jste si myslel, že - švindluju, co

/Ros uleví svému napětí hlasitým trh-
smíchem/

Ros

Výborně! Z n a m e n i t ě ! Já na to n-
se vším všudy! - Vy snad ne...? /Zatleská-
kovat! Opakovat!

První herec

/znovu plný života, roztahuje ruce, starý
fesionál/ Smrt pro každý věk a každou pří-
tost! Smrt provazem, v křečích, na úbytě,
říznutím hrdla, na popravišti, zadušením
výživou! Nevidaný masakr, jedem a ocelí..
Dvojnásobná smrt v souboji...! Hrajte! Uk-
jim rozdíl mezi starým šmírákem, jako jsem
a přirozenými talenty...

/Rosův smích a aplaus pokračují; spo-
tak sled obrazů různých způsobů umír-
dirigovaných v rychlém tempu Prvním
Alfréd, dosud v královských šatech,
jedem; První herec zabíjí rapírem kř-
a šermuje se čtvrtým hercem, zasáhne
a sám je jím zraněn; dva zbývající he-
špehové, oblečení do stejných kazajek
jaké mají Ros a Guil, jsou probodnuti
jako již dříve. A neustále se ozývá

smích a galvanizující výkřiky Prvního herce počínaje "Nevídaným masakrem..." Smrtelné scény v pozadí se začínají nořit do tmy. Uprostřed umírajících umírá První herec - tragicky, romanticky/

Takhle se tedy všechno končí - jak praví otřepaná prűpovídka: s životem hasne i svět, a v zimě našeho žití přichází soumrak záhy.

Guil

/unaveně, prázdně, ale také s jistou nedůtklivostí/ Ne, ne, ne... Tak to není... Smrt není romantická... smrt není nic... smrt je... smrt není. Je to nepřítomnost přítomnosti, nic v nekonečný čas nenávratna... Skuliná, kterou vidíme, a když skrz ni zavane vítr, nevyloudí sebemenší zvuk...

/Světla v horní části jeviště zhasla. Vidíme pouze Guila a Rose. Rosův potlesk se vytratí do ticha. Pauza/

Ros

A máme to.

Guil

Udělalí jsme chybu, že jsme vstoupili na loď. Lodi jsou velký omyl, to nás mělo napadnout. Ovšem, můžeme se pohybovat, přecházet sem a motat se kolem dokola, ale každý náš pohyb je zahrnut v jiném daleko širším, který nás unese stejně neúprosně jako vítr a mořský proud... /Pohlédne vzhůru, jeho obličej ozařuje zbývající světlo/ K čemu to všechno bylo? A kdy to vlastně začalo? Upadli jsme, nebo nám podrazily nohy? Nebo bylo pozdě ještě dřív, než to zač

/Ros udělá několik kroků do zadní části tě ponořené do tmy/

Ros

Jdete?

Guil

/vybuchne/ Nic špatného jsme neudělali! Nikdo jsme neublížili! Nebo snad ano?

Ros

Nevzpomínám si. /Otočí se k obecenstvu a dívá před sebe/ Slunce zapadá. Anebo země vychází jak tvrdí ta moderní teorie.

Guil

Taky bychom mohli zůstat a nehnout se o krok z místa, co vy na to?

Ros /se otočí opět do pozadí/ Nevidím v tom žádný rozdíl. /Odejde do pozadí a zmizí ve tmě/

Guil /si toho nevšimne/ Chci říct, že pořád nejdou aby nás odsud odvedli. Jen ať si pěkně počkají. Jsme ještě mladí... zdraví... Máme před sebou dlouhý život... /Hledá Rose a zjistí že je sám. Vyskočí a divoce křičí/ Rosen... Guilden...? /Pauza. Dodá si opět odvahy/ Ne prosím. Nevadí. Už toho bylo dost. Jsem s v o b o d e n . /Odechází do pozadí/ Ještě jsem tady - ještě jsem... /Zmizí obecenstvu z očí/

/Vzápětí se na celém jevišti rozsvítí ho pozadí spatříme skupinu dvořanů a mrtvých, ležících v přibližně stejných polohách jako mrtví herci. Je to závěrečná scéna "Hamleta".

Konkrétně: král, královna, Laertes a Hamlet všichni jsou mrtvi. Hamlet spočívá v Hamletově náručí. Je tam rovněž Fortinbras a vyslanci anglického krále/

První vyslanec Hrůza pohledět!
Neseme pozdě zprávy z Anglie.
Ten, který je měl slyšet, nedoví se již o splnění svých příkazů - o tom, že Rosenkrantz a Guildenstern jsou mrtvi. Kdo nám teď vzdá díky?

Horacio Ten ne, i kdyby jeho ústa mohla mluvit. Nikdy je nepřikázal usmrtit. Přišli jste v den, kdy tady tekla krev - vy z polské války a vy z Anglie; prosíme vás proto, dejte těla mrtvých slavnostně vystavit před zraky všech; svět dosud neví, jak ke všemu došlo - dovolte, abych já to pověděl. Tak uslyšíte mnoho o neřestech, o krvavých a sprostých zločinech, o smrti zaviněné přehmatem, o lsti, jež donutila zabíjet, a nakonec o zrádných úkladech, které se vymstily svým původcům. O tomhle všem vám povím celou pravdu.

- Fortinbras Musíme si to poslechnout co nejdřív
a svolat k tomu všechnu šlechtu země.
Přijímám ve smutku dar osudu?
Mám dávná práva v tomto království
a teď je vhodný čas jich využít.
- Horácio I k tomu mám co říct. Dal vám svůj hlas -
tím snadno získáte i hlasy jiných.
Hleďte si ale se vším pospíšet.
Nynější zmatek v hlavách by moh být
příčinou dalších neštěstí a hrůz.
- Fortinbras Hamleta zvednou čtyři kapitáni
a ponесou ho jako bojovníka.
Dosáhnout trůnu, byl by ukázal,
jak se má vládnout. Hrajte na pochod -
a vykonejte všechny obřady,
jež patří hrdinům!
Pryč s mrtvými? Co v bitvách zevšední,
je tady hrůza. Skončujeme s ní.
Vypalte čestnou salvu.
- /Vojáci odnášejí mrtvá těla, zazní dě
salva. Spustí smuteční pochod, který
tak dlouho, dokud se scéna nevyprázdní.
Zůstanou pouze dva vyslanci. Pauza.
Přejdou do popředí. Zastaví se/
- První vyslanec Chm...
- Druhý vyslanec Ano?
- První vyslanec Co?
- Druhý vyslanec Nic. Myslel jsem, že chcete...
- První vyslanec Ne.
- Druhý vyslanec Aha.
- /Pauza/
- První vyslanec Ts, ts, ts...
- Druhý vyslanec Pravdaže.
- První vyslanec To je strašné.
- Druhý vyslanec Tragické... /Pohlédne směrem, kam odnesli
Čtyři... to je co říct.

První vyslanec	Celkem šest.
Druhý vyslanec	Sedm.
První vyslanec	Ne - šest.
Druhý vyslanec	Král, královna, Hamlet, Laertes, Ros Guildestern a Polonius. Sedm.
První vyslanec	A Ofélie. Osm.
Druhý vyslanec	Král, královna, Hamlet, Laertes, Ros Guildestern, Polonius, Ofélie. Osm.

/Potřásají a vrtí hlavami/

/Druhý vyslanec se rozhlíží/ Ach jo..
neví dne ani hodiny...

/Za scénou se ozve křik a hlučn
dejme tomu, že nějaký muž buší
dřevěné okenice a vyvolává dvě
jména. Vyslanci na sebe pohlédn

První vyslanec Pojdme se raději podívat, co se to dě

/Druhý vyslanec přikývne. Odejd
Ozývá se vzdálená melodie kapel
Světla v hledišti se začínají p
rozjasňovat, až svítí stejně ja
jako ta na prázdném jevišti/